

کتابِ دوّمِ سموئیل

پیشگفتار

کتابِ دوّمِ سموئیلِ اِدَامِه کتابِ اوّلِ سموئیلِ اَسْتَه.

مَوْضُوعِ هَايِ بَرَجَسْتِه کتابِ اَيْنِيَا اَسْتَه:

فهرستِ عنوانها

داؤود از مرگِ شائول خبرِ موشه (فصلِ ۱: آیه ۱)

نوحه خانی داؤود بلده شائول و یوناتان (۱۷:۱)

داؤود، پادشاهِ يهُودا موشه (۱:۲)

جنگِ داؤود و خانوارِ شائول (۸:۲)

باچه های داؤود (۲:۳)

اَبْنیرِ قَدِ داؤودِ يگجایِ موشه (۶:۳)

کُشته شُدونِ اِيشبوشِت (۱:۴)

داؤود، پادشاهِ اِسْرَائِيلِ موشه (۱:۵)

داؤودِ فِلَسْطِينِيَا رِه شِكْسِتِ مِيدِيَه (۱۷:۵)

پس اُورْدونِ صَنْدُوقِ عَهْدِ (۱:۶)

وَعْدِه خُدا دَ داؤود (۱:۷)

دُعَايِ داؤود (۱۸:۷)

پيروزيِ داؤود (۱:۸)

مِهْرِيَانِيِ داؤودِ دَ بِلِه مِفْيَبوشِت (۱:۹)

پيروزيِ داؤودِ دَ بِلِه عَمُونِيَا (۱:۱۰)

داؤود و بَتَشْبِع (۱:۱۱)

يَيْغَامِ نَاتَانِ و تَوْبِهِ داؤود (۱:۱۲)

قَوْتِ بَاچِه دَاوُود (۱۵:۱۲)
 اَمَنون و تَامار (۱:۱۳)
 مَرگ اَمَنون (۲۳:۱۳)
 پَس اَمَدون اَبشالوم د اَوْرشَلِيم (۱:۱۴)
 نَقشِه اَبشالوم بَلدِه شورش (۱:۱۵)
 دَاوود از اَوْرشَلِيم دُوتا مُونه (۱۳:۱۵)
 دَاوود و صِيِبا (۱:۱۶)
 شِمعي دَاوود ره دَوکری مُونه (۵:۱۶)
 مَشورِه اَخيتوفِل د اَبشالوم (۱۵:۱۶)
 حُوشای مَشورِه اَخيتوفِل ره باطل مُونه (۱:۱۷)
 مَرگ اَبشالوم (۱:۱۸)
 دَاوود از مَرگ اَبشالوم خبر مُوشه (۱۹:۱۸)
 يوآب دَاوود ره سرزنش مُونه (۱:۱۹)
 پَس اَمَدون دَاوود د اَوْرشَلِيم (۸:۱۹)
 شورش شِبَع (۱:۲۰)
 دَاوود اِنْتِقَام جِبعونیا ره از اولادِه شائول ميگيره (۱:۲۱)
 جَنگ د خِلافِ فِلَسْطِينِيا (۱۵:۲۱)
 سُرودِ شُکرگُزاري دَاوود پادشاه (۱:۲۲)
 اَخْرين توراى دَاوود (۱:۲۳)
 قَوى تَرين نَفراى دَاوود (۸:۲۳)
 سرشُماری (۱:۲۴)
 دَاوود يگ قُربانگاہ آباد مُونه (۱۸:۲۴)

داؤود از مرگِ شائول خبر موشه

۱ بعد از فوتِ شائول، داؤود از شکستِ ددونِ عمالیقیا پس آمد و دُو روز دَ صیقلگِ شِشت. ۲ دَ روزِ سوّم بے بلغه یگ نفر قد کالای چک-و-چیره و خاک دَ سر-و-رُوی شی از لشکرِ شائول آمد. وختی دَ پیشِ داؤود رسید، خود ره دَ زمی اندخته احترام کد. ۳ داؤود ازو پُرسان کده گُفت: ”از کجا آمدی؟“ او دَ جواب شی گُفت: ”از لشکرِ اسرائیل دوتا کدیم.“ ۴ داؤود دَ زشی گُفت: ”بلده مه بگی که چیز کار شد.“ او گُفت: ”مردم از جنگ دوتا کد و غدرِ ازوا کُشته شده اُفتد. شائول و باچه شی یوناتان ام کُشته شد.“ ۵ اوخته داؤود دَ جوانی که بلده ازو خبر اُورد، گُفت: ”چطور فامیدی که شائول و باچه شی یوناتان مُرده؟“ ۶ امو جوان که بلده شی خبر اُورد، گُفت: ”اتفاقاً مه از کوهِ جلیبوع تیر موشدم، دَ اونجی دیدم که شائول دَ نیزه خُو تکیه کده و گاډی های جنگی و سوارای دُشمو دَزو نزدیک شده مورِه. ۷ او پُشت خُو ره توخ کد و مره دیده کوی کد. ما گُفتم، ’امر کو، ۸ او دَز مه گُفت: ’تو کی آستی؟‘ دَ جواب شی گُفتم، ’ما یگ عمالیقی آستم. ۹ اوخته دَز مه گُفت: ’دَ بله مه ایسته شو و مره بکُش، چراکه ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز دَ وجود مه آسته.‘ ۱۰ پس ما دَ بله ازو ایسته شده او ره کُشتم، چون ما فامیدم که بعد از اُطور زخمی شدو او زنده نمومنه. بعد ازو ما تاج سر شی و بازو بندِ بازوی شی ره گُرفتم و دَ اینجی دَ پیشِ بادار خُو اُردم.“

۱۱ اوخته داؤود و تمام کسای که قد شی بود از جاغه خُو گُرفته کالای خُو ره چک کد. ۱۲ اونا بلده شائول و باچه شی یوناتان و بلده لشکرِ خداوند و خانوارِ اسرائیل ماتم گُرفته چخرا کد و تا شام روزه گُرفت، چراکه اونا قد دم شمشیر کُشته شده اُفتد.

۱۳ داؤود دَ امزو جوان که بلده شی خبر اُورد گُفت: ”تو از کجا آستی؟“ او گُفت: ”ما باچه یگ آدم بیگنه از عمالیق آستم.“ ۱۴ داؤود دَ زشی گُفت: ”چطور تو

نترسیدی که دست خُو ره باله کده مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتی؟“^{۱۵} اوخته داؤود یکی از نفرای خُو ره کُوی کده گُفت: ”پیش بیه، د بَلِه ازی حَمَله کُو!“ پس او آمده او ره زد و او مُرد.^{۱۶} داؤود دَزُو گُفت: ”خُون تُو د گِردونِ خود تُو بَشِه، چراکه دان تُو د بَلِه تُو شاهدی دد وختیکه گُفتی، ما مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتم.“

نوحه خانی داؤود بَلِدِه شائول و یوناتان

^{۱۷} داؤود اینی نوحه ره د باره شائول و باچه شی یوناتان خاند: ^{۱۸} -- و امر کد که «نوحه کمون» بَلِدِه اولاده یهودا یاد دده شنه. ای نوحه د کتابِ یاشار ام نوشته یه. --

^{۱۹} ”شان-و-شوکت تُو آی اسرائیل، د جای های بلند تُو کُشته شد.

زورآورا چطور کُشته شده افتد!

^{۲۰} ای توره ره د جت نگید

و د کوچه های اَشَقِلون اعلان نکنید؛

اگه نه دُخترِونِ فِلَسْطینیا خوش مُوشه

و دُخترِونِ ناختنه ها خوشحالی مونه.

^{۲۱} ای کوه های جَلِبوع، شبنم و بارو د بَلِه شُمُو نباره

و از کِشتزار های شُمُو هدیه ها حاصل نشنه!

چون د اُونجی سپر زورآورا قد خاک-و-خون آلوده شد،

سِپِرِ شائُول، که دِیگِه قَد روغو مَسَح نَشُد.

^{۲۲} از خُونِ کُشته شده ها

و از چربی زورآورا،

کمونِ یوناتان پس تاو نخورد

و شمشیرِ شائول خالی پس نَمَد.

^{۲۳} شائول و یوناتان دوست دشتنی و خوش-آیند بود،

اونا دَ زندگی و مرگ از یگدیگِه خُو جدا نَشُد!

اونا از بُرگجِ ها کده تیزتر بود

و از شیرا کده قوی تر.

^{۲۴} آی دُخترِ اسرائیل، بلده شائول چخرا کنید،

بلده کسی که کالاهای سُرخ و چیزای نفیس ره دَز شُمو مُپوشند

و زیوراتِ طَلایی ره دَ کالای شُمو سخت مُوكد.

^{۲۵} زورآورا چطور دَ دَورونِ جنگِ کُشته شده اُفتد!

یوناتان کُشته شده دَ جای های بلند اُفتد!

^{۲۶} آی برارِ مه یوناتان، ما بلده تُو غُصّه مونم؛

تُو بَلَدِه مه غَدَر خوش- آيند بُودِي.

مُحَبَّتِ از تُو بَلَدِه مه كَلو خاص بُودِ،

خاصَتَر از مُحَبَّتِ خاتُونو.

^{۲۷} زورآورا چَطور كُشته شُدِه اُفتَد!

و سلاح های جنگی چَطور از بَين رفت!

داؤود پادشاه يهُودا مُوشه

^۲ بعد امزی واقعه داؤود از خُداوند هدايت طلب كده كُفت: ”آيا سُون باله دَ یکی از شارای يهُودا بورم؟“ خُداوند دَز شی كُفت: ”بورو.“ داؤود كُفت: ”دَ كُدَم شی بورم؟“ او كُفت: ”دَ حَبرون.“ ^۲ پس داؤود قد دُو خاتُون خُو، اَخِينوعَم يَزريعلی و اَبِجایل بيوه نابالِ كَرَملی دَ اُونجی رفت. ^۳ داؤود اَمو كسا ره كه قد شی بُود، هر كُدَم شی ره قد خانوار شی دَ اُونجی بُرد؛ و اونا دَ شارای حَبرون جای-دَ-جای شُد. ^۴ اوخته مَرَدای يهُودا اَمده داؤود ره دَ اُونجی مَسَح كد تا پادشاهِ خانوار يهُودا شُنه.

وختی دَ داؤود كُفته شُد كه مَرُدَم يابيشِ جِلعاد سائول ره دَفن كده، ^۵ داؤود قاصدا ره دَ پيشِ مَرُدَم يابيشِ جِلعاد رِي كد و دَزوا كُفت: ”خُداوند شُمو ره بَرَكْت بَدِيه، چُون شُمو دَ حَقِ بادار خُو سائول مَهْرَباني كده او ره دَفن كديد. ^۶ اَلِي دُعا مُونَم كه خُداوند مُحَبَّتِ و وفاداری خُو ره نصيبِ شُمو كنه؛ و ما بخاطرِ امزی كار شُمو دَ حَقِ شُمو خُوِي مُونَم. ^۷ پس بيليد كه دِستای شُمو قوی بَشه و دلير بَشيد؛ ازی كه بادار شُمو سائول فَوْت كده، خانوارِ يهُودا مَره مَسَح كده و دَ بَلِه خُو پادشاه جور كده.“

جنگ داؤود قد خانوارِ شائول

^۸ دَ عَيْنِ حَالِ اَبْنِيرِ باچه نير قومندانِ لشکرِ شائول، ایشبوشیتِ باچه شائول ره گِرِفْتَه دَ مَحْنَائِيمِ اُورِد ^۹ و اُو ره دَ بَلَه جِلْعَاد، اَشِيرِيَا، يَزْرَعِيل، اِفْرَائِيم، بِنِيَامِين و تمامِ اِسْرَائِيلِ پادشاه جور کد. ^{۱۰} ایشبوشیتِ باچه شائول چلِ ساله بُود که دَ بَلَه اِسْرَائِيلِ پادشاه شُد و دُو سال پادشاهی کد، لیکن خانوارِ یهودا از داؤود پیروی کد. ^{۱۱} مُدْتی که داؤود دَ حَبْرُون دَ بَلَه خانوارِ یهودا پادشاهی کد هفت سال و شش ماه بُود.

^{۱۲} دَ اَمزُو غَيْتِ اَبْنِيرِ باچه نير و خِدْمَتگَارایِ ایشبوشیتِ باچه شائول از مَحْنَائِيمِ بُر شُدَه دَ جِبْعُونِ اَمَد. ^{۱۳} و یوآب باچه صَرُوِيَه و خِدْمَتگَارایِ داؤود اَم بُرُو اَمَد و دَ نَزْدِيکِ نُوْرِ جِبْعُونِ قَد اَزْوَا رُوِي دَ رُوِي شُد. یگ جَمِ اَزْوَا دَ یگِ طَرَفِ نُوْرِ شِشْتِ و دِيگَه جَمِ اَزْوَا دَ دِيگَه طَرَفِ نُوْر. ^{۱۴} اوخته اَبْنِيرِ دَ یوآبِ کُفْت: ”بیل که مردای جوان باله شنه و دَ پيشِ رُوِي مو زور آزمایی کنه.“ یوآبِ کُفْت: ”خوبه، باله شنه.“ ^{۱۵} پس اونا باله شُدَه دَ حِسَابِ پيشِ اَمَد، دوازده نفر از بنیامین از طرفِ ایشبوشیتِ باچه شائول و دوازده نفر از خِدْمَتگَارایِ داؤود. ^{۱۶} اوخته هر کُدَمِ اَزْوَا سِرِ حَرِيفِ خُو ره گِرِفْتِ و شَمشِيرِ ره دَ بَغْلِ حَرِيفِ خُو گور کد و پگِ اَزْوَا یگجایِ دَ زَمِي اُفْتَد. امزی خاطر اُونجی ره «حِلَقَتِ هَمُورِيمِ» نام ایشْت که دَ جِبْعُونِ اَسْتَه. ^{۱۷} دَ اَمزُو روز جنگِ غَدْرِ سَخْتِ بُود و اَبْنِيرِ و مَرْدَايِ اِسْرَائِيلِ از پيشِ مَرْدَايِ داؤود شِكْسْتِ خورَد.

^{۱۸} سِه باچه صَرُوِيَه یوآب، اَبِيشایِ و عَسَائِيلِ دَ اُونجی بُود؛ و عَسَائِيلِ رَقْمِ اَهْوِي وَحْشِي اَلِي چاَبْکِ - و - تيز بُود. ^{۱۹} پس عَسَائِيلِ اَبْنِيرِ ره دُمبالِ کد و دَ غَيْتِ دُمبالِ کدونِ اَبْنِيرِ طَرَفِ رَاسْتِ يا طَرَفِ چَپِ تاو نَخورد. ^{۲۰} اَبْنِيرِ پُشْتِ خُو ره توخ کده کُفْت: ”عَسَائِيلِ، تُو اَسْتِي که مَرَه دُمبالِ مُونِي؟“ اُو کُفْت: ”اَرَمِي، ما اَسْتَم.“ ^{۲۱} اَبْنِيرِ کُفْت: ”طَرَفِ رَاسْتِ يا چَپِ تاو بَخور و يکي از جوانا ره دِسْتگِيرِ کده

سَلَّاحِ شَي رِه بَغِير و بُوَرُو. “مگم عَسَائِيل نَخَاسْت که از دُمبال کدون اَزُو دِسْت بکشه. ^{۲۲} اَبْنیر بَسْم دَ عَسَائِيل کُفْت: ”از دُمبال کدون مه پس تاو بُوَرُو. چرا باید تُو رِه دَ زَمی بَزْنُم؟ بعد اَزُو چَطور مِیْتَنُم رُوی خُو رِه دَ بَرار تُو یوآب نِشو بَدِیْم؟“
^{۲۳} لِيكِن عَسَائِيل نَخَاسْت که پس تاو بُوَرُو؛ اوخته اَبْنیر نِيزِه خُو دُور دَدِه دَ کُورِه اَزُو زَد که نِيزِه از پُشت شَي بُر شُد و اُو دَ اَمونجی اُفْتدِه جَای-دَ-جَای مُرد. و هر کسی که دَ اُونجی رَسید، یعنی دَ اَمزُو جَای که عَسَائِيل اُفْتدِه مُرُد، ایستِه شُد.

^{۲۴} مگم یوآب و اَبیشای دَ دُمبال اَبْنیر رَفْت و دَ غَیْت اَفْتو شِشْتو دَ تِپِه اَمّاه که رُوی دَ رُوی جِیج دَ رَاه بِيَابون جِيعون اَسْتِه رَسید. ^{۲۵} اَوْلادِه بِنیامین دَ گِرْد اَبْنیر جَم شُد و اُونَا یگ دِسْتِه جُور شُدِه دَ بِلِه یگ تِپِه ایستِه شُد. ^{۲۶} اوخته اَبْنیر چِیغ زَدِه دَ یوآب کُفْت: ”اَیا شَمشیر باید همیشه مو رِه کُشتار کنه؟ اَیا تُو نَمیدنی که عاقِبْت اَزی کار تَلخ اَسْتِه؟ پس تا کِی دَ نَفرای خُو اَمْر نَمونی که از دُمبال کدون بَرارون خُو پس تاو بُوَرُو؟“ ^{۲۷} یوآب دَ جَوَاب شَي کُفْت: ”دَ خُدای زِنده قَسْم که اگِه توره نَموگُفْتی، لَشکر مو تا صُبْح از دُمبال کدون بَرارون اِسْرَائیلی خُو دِسْت نَمیکَشید.“ ^{۲۸} پس یوآب شِیپُور رِه دَ صَدَا اُورْد و تمام لَشکر ایستِه شُد و اُونَا مَرْدای اِسْرَائیل رِه دِیگِه دُمبال نَکد و دِیگِه دَرگِیر جَنگ نَشُد. ^{۲۹} اَبْنیر و نَفرای شَي تمام اَمزُو شاو از رَاه عَرَبِه سَفَر کد و از دَریای اُردُن تیر شُد و تمام صُبْح رَفْتِه دَ مَحْنايِیم رَسید.

^{۳۰} وختی یوآب از دُمبال کدون اَبْنیر پس اَمْد و تمام مَرْدُم رِه جَم کد، از خِدْمَتگَرای داوود بَغیر از عَسَائِيل نَزْدِه نَفْر کُم بُود. ^{۳۱} لِيكِن خِدْمَتگَرای داوود سِه صَد و شَصْت نَفْر بِنیامینی رِه که نَفرای اَبْنیر بُود، زَدِه کُشْتد. ^{۳۲} اُونَا عَسَائِيل رِه باله کد و بُرْدِه دَ قَبْرِ اَتِه شَي دَ بَیْت-لَحْم دَفْن کد. اوخته یوآب و نَفرای شَي تمام شاو رَاه رَفْت و دَ غَیْت رُوز واز شُدو دَ حَبرون رَسید.

^۳ ۱ جَنگ دَ بَین خانوارِ شائول و خانوارِ داوود طُول کَشید؛ داوود رُوز دَ رُوز

قوی مُوشد، لیکن خانوارِ شائول روز دَ روز ضعیف شُدۀ مورفت.

باچه های داؤود

^۲ اینی باچه ها بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا آمد: باچه اولباری شی آمنون از
اَخینوعَم یزرعیلی، ^۳ دوّم شی کیلاب از ابیجایل بیوه نابالِ کرملی، سوّم شی
اَبشالوم باچه معکه دُخترِ تلمای پادشاهِ جِشور، ^۴ چارم شی ادونیاہ باچه حکیت،
پنجم شی شِفطیا باچه اَبیطال ^۵ و ششم شی یترعام از عگله خاتونِ داؤود. پگ
امزیا بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا آمد.

اَبنیر قد داؤود یگجای موشه

^۶ وختیکه دَ بینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داؤود جنگ بُود، اَبنیر خود ره دَ مینکل
خانوارِ شائول قوی جور مُوكد. ^۷ شائول یگ کنیز دَ نامِ رصفه دشت که دُخترِ آیه
بُود. اوخته ایشبوشیت دَ اَبنیر کُفت: ”چرا قد کنیزِ آته مه خاو کدی؟“ ^۸ اَبنیر
بخاطرِ توره ایشبوشیتِ غدرِ قار شد و کُفت: ”آیا ما یگ کله سگ بلده یهودا
اَسْتُم؟ تا امروز ما دَ خانوارِ آته تُو شائول، دَ برارون شی و دَ دوستای شی وفادار
بُودیم و تُو ره دَ دستِ داؤود تسلیم نکدیم؛ ولے امروز تُو مره بخاطرِ امزی خاتو
گناهکار حساب مونی. ^۹ خدا امی ره، بلکه کلوتر ازی ره دَ حقِ اَبنیر انجام بدیه؛
اگه ما امو چیز ره که خداوند دَ داؤود قسم خورده، بلده شی انجام ندیم ^{۱۰} و
پادشاهی ره از خانوارِ شائول گرفته تختِ داؤود ره دَ بله اسرائیل و یهودا از دان
تا بئیرشبع برقرار نکم.“ ^{۱۱} ایشبوشیت نَتِنست که دَ جوابِ اَبنیر چیز بگیه، چون
ازو میترسید.

^{۱۲} اوخته اَبنیر از طرفِ خود خو قاصدا ره دَ پیشِ داؤود ری کده کُفت: ”ای
سرزمی از کی اَسته؟ قد ازمه عهد بسته کو و ما دستِ خو ره قد ازتو یگ موم تا
تمامِ اسرائیل ره سونِ ازتو بیرم.“ ^{۱۳} داؤود کُفت: ”خوبه، ما قد تُو عهد بسته

مُونم، لیکن یگ چیز از تُو میخایم که اینی آسته: وختیکه دَ دیدون مه مییی میخال دُختر شائول ره گِرفته بَیر، دَ غیر ازو روی مره نَمینگری.“^{۱۴} اوخته داوود قاصدا ره دَ پیش ایشبوشیت باچه شائول ربی کده گُفت: ”خاتون مه میخال ره که دَ صد پوست ختنه فلسطینیا بلده خو نامزاد کدم، دَ پیش مه ربی کو.“^{۱۵} پس ایشبوشیت نفر ربی کده او ره از شوی شی فَلَطِیئیل باچه لایش گِرفت.^{۱۶} ولے شوی شی ام قد ازو قتی رفت و از پُشت ازو تا بحوریم چخرا کده آمد. اوخته اَبنیر دَ فَلَطِیئیل گُفت: ”تاو خورده پس بوره.“ و او پس رفت.

^{۱۷} دَ عین حال اَبنیر قد ریش سفیدای اسرائیل گپ زده گُفت: ”چند مدت موشه که شمو میخاهید که داوود دَ بله شمو پادشاه شنه.“^{۱۸} پس آلی خاست خو ره انجام بیدید؛ چون خداوند دَ باره داوود گُفته، دَ وسیله خدمتگار خو داوود، قوم خو اسرائیل ره از دست فلسطینیا و از دست پگ دشمنای شی نجات میدیم.“^{۱۹} امچنان اَبنیر توره خو ره دَ گوش بنیامینیا رَسند؛ و بعد ازو اَبنیر دَ حبرون رفت تا تمام چیزای ره که دَ نظر مردم اسرائیل و خصوصاً دَ نظر پگ خانوار بنیامین خوب معلوم شد، دَ داوود بگیه.^{۲۰} پس اَبنیر قد بیست نفر خو دَ پیش داوود دَ حبرون آمد و داوود بلده اَبنیر و نفرای که قد شی بود یگ مهمانی ترتیب دد.^{۲۱} اوخته اَبنیر دَ داوود گُفت: ”ما باله شده مورم و تمام اسرائیل ره دَ پیش بادار خو پادشاه جم مونم تا اونا قد ازتو عهد بسته کنه و تو دَ بله پگ حکمرانی کنی، امو رقم که دل تو میخایه.“ پس داوود اَبنیر ره رخصت کد و او بخیر-و-سلامت رفت.

^{۲۲} دَ امزو غیت خدمتگرای داوود و یوآب از یگ حمله پس آمد و قد خو غدر وُلجه اُورد. لیکن اَبنیر قد داوود دَ حبرون نبود، چون داوود او ره رخصت کد و او بخیر-و-سلامت رفت.^{۲۳} وختی یوآب و تمام لشکری که قد شی بود رسید، دَ یوآب گُفته شد که، ”اَبنیر باچه نیر دَ پیش پادشاه آمد و پادشاه او ره رخصت کد و او بخیر-و-سلامت رفت.“^{۲۴} اوخته یوآب دَ پیش پادشاه رفت و گُفت:

”چی کدی؟ اونه، اَبنیر قد پای خُو دَ پیش تُو اَمَدُد؛ چرا اُو ره رُخصت کدی که بوره؟^{۲۵} تُو میدنی که اَبنیر باچه نیر اَمَد تا تُو ره بازی بدیه و دَ باره رفت و اَمَد تُو معلومات بگیره و از تمام کارای که تُو انجام میدی باخبر شنه.“

^{۲۶} اوخته یوآب از حُضُورِ داؤود بُرو رفت و قاصدا ره از پُشتِ اَبنیر ریی کد و اونا اُو ره از نُورِ سیره پس اُورد؛ لیکن داؤود خبر نَشُد. ^{۲۷} وختیکه اَبنیر دَ حبرون پس اَمَد، یوآب اُو ره دَ درگه شار گوشه کد تا قد شی توره خصُوصی بگیه؛ اوخته دَ اُونجی بخاطرِ اِنْتِقامِ خُونِ بَرارِ خو عَسائیلِ قد خَنجرِ دَ کوره شی زَد و اُو مُرد. ^{۲۸} پسانترِ وختی داؤود ای توره ره شِنید، اُو کُفت: ”ما و پادشاهی مه دَ حُضُورِ خُداوند دَ باره خُونِ اَبنیرِ باچه نیر تا اَبَدِ بے گناه اَسْتی. ^{۲۹} خُونِ اَزو دَ گردونِ یوآب و تمامِ خانوارِ اَتِه شی بَشِه و دَ خانوارِ یوآب همیشه یگو کس بَشِه که دَ دانه ریمتُو یا مَرَضِ کولی گِرِفْتارِ بَشِه یا دَ بِلِه تِیاقِ تکیه کُنه یا قد دَمِ شمشیر کُشته شُدِه بُفته و یا مُحْتاجِ نانِ بَشِه.“ ^{۳۰} دَ امزی رقمِ یوآب و بَرارِ شی اَبیشای اَبنیر ره دَ قتل رَسَنَد، چراکه اَبنیرِ عَسائیلِ بَرارِ ازوا ره دَ جِبعونِ دَ جنگِ کُشتُد.

^{۳۱} اوخته داؤود دَ یوآب و تمامِ نفرای که قد شی بُود کُفت: ”کالای خُو ره چک کنید و پلاس پوشیده بلده اَبنیر ماتم بگیرید.“ و داؤود پادشاه از پُشتِ جِنازه رفت. ^{۳۲} اونا اَبنیر ره دَ حبرون دَفن کد و پادشاه دَ آوازِ بلند دَ سرِ قبرِ اَبنیر چخرا کد؛ و پگِ مردُمِ ام دَ چخرا کدو شُد. ^{۳۳} و پادشاه بلده اَبنیر نوحه خنده کُفت:

”ایا اَبنیر باید رقمی مومرد که یگ لوده مومره؟“

^{۳۴} دستای تُو بسته نبُود

و پایای تُو زولانه نَشُد.

رقم کسی که دَ پیشِ رُوی شریرو کُشته شُدِه موفته،

تُو کُشته شُدِه اُفتَدی.“

و پگِ مردُم بسمِ بَلدِه اَزو چخرا کد. ^{۳۵} اوخته پگِ مردُم آمد و دَ حالی که هنوز روز بود داوود ره شَلّه شُد که نان بُخوره، لیکن داوود قَسَم خورده گُفت: ”خُدا امی کار ره، بلکه کَلوتر ازی ره دَ حقِ ازمه کنه، اگه ما نان یا یگو چیزِ دیگه ره پیش از شِشتونِ اُفتو دَ دان خُو بزئم.“ ^{۳۶} پگِ مردُم مُتَوَجِه شُد و ای کار دَ نظرِ ازوا خُوب معلوم شُد؛ امو رقم که هر چیزی ره که پادشاه انجام میدد، دَ نظرِ پگِ مردُم خُوب معلوم موشُد. ^{۳۷} پس پگِ نفرای داوود و تمامِ اسرائیل دَ امزُو روز فامید که پادشاه دَ کُشتونِ اَبنیر باچه نیر دِست نَدَشته.

^{۳۸} و پادشاه دَ خدمتگاری خُو گُفت: ”آیا شُمو نَمیدنید که یگِ سرکرده و یگِ مردِ بزرگِ امروز دَ اسرائیل کُشته شُدِه اُفتد؟“ ^{۳۹} ما امروز ضعیف اَسْتُم، باوجودِ که پادشاه مَسَح شُدِه یُم؛ امی نفرأ، یعنی باچه های صَرُویه از مه کده قوی تر اَسْتِه. خدآوند شریرو ره دَ مطابقِ شرارتِ شی جزا بدیه.“

کُشته شُدونِ ایشبوشِت

^{۴۰} وختی ایشبوشِت باچه شائلو شنید که اَبنیر دَ حبرون کُشته شُدِه، دِست - و پای شی سُسْت شُد و تمامِ اسرائیل دَ وَحْشَت اُفتد. ^۲ باچه شائلو دُو نفر دَشت که اونا قومندانای دِسته تعرُضی بُود؛ نامِ یگِ ازوا بَعنه بُود و نامِ دیگه شی ریکاب. اونا باچه های رِمونِ بئیروتی از اولادِه بنیامین بُود، چُون بئیروت دَ جمِ بنیامین حساب موشُد؛ ^۳ لیکن بئیروتیا دوتا کده دَ جتایم رفتد و تا امروز دَ اُونجی دَ عِنوانِ بیگنه زندگی مونه.

^۴ یوناتان باچه شائلو یگِ باچه دَشت که از هر دُو پای خُو شَل بُود. او پَنج ساله بُود که خبرِ کُشته شُدونِ شائلو و یوناتان از یزرعیل رسید. اوخته دایه شی او ره

د بَغْل خُو گِرِفْتِه دُوتا کد، مگم د غَيْتِيکِه د عَجَلِه دُوتا مُوکد، اُو از بَغْل شِي اُفْتَد و شَل شُد؛ نام امزُو باچه مِفِيوشِت بُود.

^۵ یگ روز ریکاب و بعنه باچه‌های رمون بئیروتی رفته د غیت گرمی روز د خانه ایشبوشِت داخل شُد و اُو د خاو چاشتی بُود. ^۶ اونا د بانه ازی که گندم میگیره د منه خانه داخل شُد و قد شمشیر د کوره ایشبوشِت زد؛ بعد ازو ریکاب و برار شی بعنه دوتا کد.

^۷ اری، وختیکه اونا د خانه داخل شُد ایشبوشِت د اُتاقِ خاو خُو د بله چارپایی خاو بُود؛ اوخته اونا اُو ره زده کُشت و سر شی ره از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گِرِفْتِه تمام شاو از راه عربیه سَفَر کد ^۸ و سر ایشبوشِت ره د پیش داوود د جبرون اُورده د پادشاه کُفت: ”اینه، سر ایشبوشِت باچه شائل دُشمون تُو که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان تُو ره دشت. خُداوند اِمروز اِنْتِقَامِ بادار مو پادشاه ره از شائل و اولاده شی گِرِفْت.“

^۹ لیکن داوود د جوابِ ریکاب و برار شی بعنه باچه‌های رمون بئیروتی کُفت: ”قَسَم د زندگی خُداوند که جان مَرِه از هر مُصِیبت-و-بَدبَخْتی خلاص کده، ^{۱۰} وختی کسی که دز مه خبر دده کُفت، ’اونه، شائل مُرده،‘ و فکر کد که خبر خوش اُورده، ما اُو ره دِستگِیر کدُم و د صِیْقَلگ کُشْتُم. امی جایزه بُود که بلده خبر شی دزُو ددُم. ^{۱۱} پس چِیْقَس کَلوتر بَشه جایزه مَرْدای شَرِیر که یگ آدم نیک ره د خانه شی د بله جاگه شی کُشته بَشه! و آلی آیا خُونِ ازو ره از شُمُو بازخاست نکنم و شُمُو ره از رُوی زمی نابُود نکنم؟“ ^{۱۲} اوخته داوود د مَرْدای جوان امر کد و اونا اُمُو دُو ره کُشت؛ اونا دِست و پای ازوا ره مُنْثی کد و جَسْدای ازوا ره د پَالُوی نُوْر جِبرون اوزو کد. لیکن سر ایشبوشِت ره گِرِفْتِه د قَبْرِ اَبْنِیر د جِبرون دَفن کد.

داؤود پادشاهِ اسرائیل موشه

۵ اوخته تمام طایفه های اسرائیل د پیش داؤود د حبرون آمد و گفت: "توخ کو، مو گوشت و استغون تو آستی. ۲ د گذشته ام وختیکه شائل د بله مو پادشاه بود، ای تو بودی که لشکر اسرائیل ره برو موبردی و داخل میوردی. امچنان خداوند دز تو گفت، 'تو قوم مه اسرائیل ره رهبری مونی و تو د بله اسرائیل حکمران موشی.'" ۳

۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل د پیش پادشاه د حبرون آمد و داؤود پادشاه د حبرون د حضور خداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا داؤود ره مسح کد تا د بله اسرائیل پادشاه شنه. ۴ داؤود سی ساله بود که پادشاه شد و چل سال پادشاهی کد. ۵ او هفت سال و شش ماه د حبرون د بله یهودا پادشاهی کد و سی و سه سال د اورشلیم د بله تمام اسرائیل و یهودا پادشاهی کد.

۶ د امزو غیت پادشاه و نفرای شی د اورشلیم د خلاف یبوسیا که باشنده های امزو سرزمی بود رفت و اونا د داؤود گفت: "تو د اینجی داخل شده نمیتنی! حتی کورا و لنگا تو ره پس دور میدیه." اونا قد خود خو موگفت: "داؤود د اینجی داخل شده نمیتنه." ۷ لیکن داؤود قلعه صهیون ره گرفت که فعلاً شار داؤود گفته موشه. ۸ داؤود د امزو روز گفت: "هر کسی که میخایه یبوسیا ره بزنه، باید از جایی که آو د منه قلعه مورده د بله لنگا و کورای که داؤود ازوا بد موبره حمله کنه." امزی خاطر گفته شده: "کور و لنگ د خانه داخل نموشه."

۹ د امزی رقم داؤود د قلعه جای-د-جای شد و او ره «شار داؤود» نام کد. داؤود د گرد-و-بر شی از دیوال قلعه طرف داخل آبادی کد. ۱۰ داؤود روز د روز بزرگ شده مورفت، چون خداوند، خدای لشکرها قد ازو بود.

۱۱ د امزو غیت حیرام پادشاه صور قاصدا ره قد چپوای درخت سرو و نجارا و

سنگ تراشا د پيش داؤود ربي كد؛ و اونا بلده داؤود يگ خانه آباد كد. ^{۱۲} اوخته داؤود فاميد كه خداوند او ره د بله اسرائيل بحيث پادشاه مقرر كده و پادشاهي ازو ره بخاطر قوم خو اسرائيل د جاگه بلند قرار دده. ^{۱۳} بعد ازی كه داؤود از حبرون د اورشليم آمد، او ديگه كنيذا و دختره ره ام خاتو كد و باچه ها و دختره ديگه ام بلده ازو د دنيا آمد. ^{۱۴} نام های اولادای كه بلده ازو د اورشليم د دنيا آمد، ازی قرار آسته: شموعا، شوياب، ناتان، سلیمان، ^{۱۵} يیحار، ایشوع، نېگ، يافېع، ^{۱۶} ایشمع، ایداع و ایفیلط.

داؤود فلسطینیا ره شکست میدیه

^{۱۷} وختی فلسطینیا شنید كه داؤود ره بحيث پادشاه اسرائيل مسح كده، تمام فلسطینیا سون باله بلده پالیدون داؤود آمد. امی كه داؤود دزی باره شنید، او د قلعه داخل شد. ^{۱۸} فلسطینیا آمده د دره رفائیا تیت شد. ^{۱۹} اوخته داؤود از خداوند هدایت طلب كده گُفت: ”آیا د خلاف فلسطینیا بورم؟ آیا اونا ره د دست ازمه تسلیم مونی؟“ خداوند د داؤود گُفت: ”بورو، ما فلسطینیا ره حتماً د دست تو تسلیم موم.“ ^{۲۰} پس داؤود د بعل-پراسیم آمد و اونا ره د اونجی شکست دده گُفت: ”خداوند د بین دشمنای مه د پيش روی مه رخنه كد، رقمی كه آوها رخنه مونه.“ امزی خاطر امو جای ره بعل-پراسیم نام كد. ^{۲۱} فلسطینیا بت های خو ره د اونجی ایله كد و داؤود و نفرای شی اونا ره گرفته بُرد.

^{۲۲} فلسطینیا بسم باله آمد و د دره رفائیا تیت شد. ^{۲۳} اوخته داؤود از خداوند هدایت طلب كد و خداوند گُفت: ”باله نرو، بلکه دوره كده د پشت سر ازوا بورو و د پيش برختون توت د بله ازوا حمله كو.“ ^{۲۴} وختیكه آواز قدم ها ره از بله برختون توت شنیدی، اوخته عجله كو، چراكه د امزو غیت خداوند پيشلون تو حرکت مونه تا لشكر فلسطینیا ره بزنه.“ ^{۲۵} پس داؤود امو رقم كد كه خداوند دزو امر كد و او فلسطینیا ره از جبهه تا جازر شكست دد.

پس اوردون صندوق عهد

۶ داؤود بسم تمام مردای جیرگه توی اسرائیل ره که سی هزار نفر بود جم کد. اوخته داؤود و پگ نفرای که قد شی قتی بود باله شده سون بعلے - یهودا ری شد تا صندوق خدا ره ازونجی بیره، صندوقی ره که د «نام» یاد موشد، یعنی د نام خداوند لشکرها که د بله صندوق د مینکل کروپیا حضور دشت. ۳ اونا صندوق خدا ره د بله یگ کراچی نو ایشته و او ره از خانه ابیناداب که د بله تپه بود گرفته اورد. عزا و اخیو باچه های ابیناداب کراچی نو ره هی موكد. ۴ وختیکه اونا کراچی ره قد صندوق خدا از خانه ابیناداب از تپه میورد، اخیو پیش روی صندوق مورفت. ۵ دمزو غیت داؤود و پگ خانوار اسرائیل د حضور خداوند قد تمام قوت خو بازی کده قد آلات موسیقی سرود میخاند، یعنی قد بریط ها، چنگ ها، دیره ها، ثول ها و سنج ها.

۶ وختی اونا د خرموجوی ناکون رسید، عزا دست خو ره سون صندوق خدا براز کد و او ره محکم گرفت، چون پای گاوو لخشید. ۷ اوخته آتش غضب خداوند د بله عزا داغ شد و خدا او ره بخاطر خطای شی د امونجی زد و او د امونجی د پیش صندوق خدا مرد. ۸ داؤود سخت غمگی شد، چراکه خداوند د بله عزا حمله کدد؛ پس امو جای ره فارص - عزا نام کد که تا امروز دمزی نام یاد موشه. ۹ د امزو روز داؤود از خداوند ترسید و گفت: "چطور صندوق خداوند د پیش ازمه بیه؟" ۱۰ پس داؤود نخاست که صندوق خداوند ره د پیش خو د شار داؤود بیره؛ بلکه داؤود او ره د خانه عوبید - اوم جتی برد. ۱۱ صندوق خداوند د خانه عوبید - اوم جتی مدت سه ماه مند و خداوند عوبید - اوم و تمام خانوار شی ره برکت دد.

۱۲ اوخته د داؤود پادشاه گفته شد که، "خداوند خانوار عوبید - اوم و تمام مال - و - دارایی شی ره بخاطر صندوق خدا برکت دده." پس داؤود رفت و صندوق

خدا ره از خانه عوبید۔ اِدوم قد خوشحالی د شارِ داؤود اُورد. ^{۱۳} کسای که صندوقِ خداوند ره موبرد وختی شش قدم رفت، داؤود یگ نرگاو و یگ گوسله چاغی ره قربانی کد. ^{۱۴} داؤود د حالیکه یگ ایفودِ کتانی ره د گردِ خو پیچ کد، قد تمام قدرت خو د حضورِ خداوند بازی موكد. ^{۱۵} د امزی رقم داؤود و تمام خانوارِ اسرائیل صندوقِ خداوند ره قد چیغ۔ و۔ شورِ خوشحالی و آوازِ شیپور باله اُورد. ^{۱۶} امی که صندوقِ خداوند د شارِ داؤود داخل شد، میخال دخترِ شائل از کلکین خانه توخ کده دید که داؤود پادشاه د حضورِ خداوند خیزک۔ و۔ قرتک زده بازی مونه. پس او داؤود ره د دل خو تحقیر۔ و۔ توهین کد.

^{۱۷} اونا صندوقِ خداوند ره داخل اُورده د جای شی د منه خیمه که داؤود بلده شی ایسته کد ایشت؛ و داؤود قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د حضورِ خداوند تقدیم کد. ^{۱۸} وختیکه داؤود از تقدیم کدونِ قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خلاص شد، او مردم ره د نامِ خداوند لشکرها برکت دد ^{۱۹} و د پگِ مردم، یعنی د تمام جمعیتِ اسرائیل، ام د مردا و ام د خاتونو د هر کدم شی یگ دانه نان، یگ ٹوټه گوشت و یگ دانه کیکِ کشمشی دد. بعد ازو تمام مردم هر کدم شی طرفِ خانه خو رفت.

^{۲۰} اوخته داؤود د خانه خو رفت تا خانوارِ خو ره برکت بديه، لیکن میخال دخترِ شائل د دمِ راه شی آمده د طعنه گفت: ”پادشاهِ اسرائیل امروز چپقس خود ره با حرمت کد وختیکه خود ره د پیشِ چیمای کنیزای خدمتگاری خو لُچ کد، امو رقم که یگ نفر ایلهیی خود ره لُچ کده بے آبرو مونه.“

^{۲۱} داؤود د میخال گفت: ”ای کار مه د حضورِ خداوندی بود که مره د جای آته تو و پگِ خانوار شی انتخاب کد تا مره د بله قومِ خداوند، یعنی اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما د حضورِ خداوند بازی کدم. ^{۲۲} ما ازی کده ام کلوتر خود ره حقیر موم و د نظرِ خود خو پست موشم، لیکن د باره کنیزای که توره

گفتی، دَ پیشِ ازوا احترام پيدا مُونم.“^{۲۳} و میخال دُخترِ شائول تا روزِ مردون خُو صاحبِ اولاد نَشُد.

وَعِدَه خُدا دَ داؤود

۷^۱ وختی پادشاه دَ خانه خُو جای-دَ-جای شُد و خُداوند اُو ره از شرِ پگِ دُشمنای گرد-و-بر شی آرامی دَد،^۲ پادشاه دَ ناتان نبی گُفت: ”توخ کُو، ما دَ خانه که از چپو سَر و آباد شُدِه زندگی مُونم، دَ حالیکه صندوقِ خُدا دَ منِه پرده های خیمه قرار دَره.“^۳ ناتان دَ پادشاه گُفت: ”بورو، هر چیزی که دَ دل تو اُسته انجام بَدی، چُون خُداوند قد تو اُسته.“

۴^۴ مگم دَ امزو شاو کلامِ خُداوند دَ ناتان اَمده گُفت:

۵^۵ ”بورو و دَ خدمتگار مه داؤود بگی که خُداوند اینی رقم مَوگیه، تُو کسی نیستی که بلده مه خانه آباد کنی تا ما دَ ز شی جای-دَ-جای شَنم.“^۶ ما از روزی که بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُوردم تا امروز دَ یگ خانه جای-دَ-جای نَشُدیم، بلکه دَ یگ خیمه که جایگاه مه بُود دَ حرکت بُودیم.^۷ ما دَ هر جای قد پگِ بنی اسرائیل دَ حرکت بُودیم، آیا هرگز ما یگ کلمه دَزی باره دَ یکی از رهبرای اسرائیل گُفتیم؟ آیا دَ کسای که اونا ره بلده چوپونی قوم خُو اسرائیل مقرر کدُم، گُفتُم که، ”چرا بلده مه یگ خانه از چپو سَر و آباد نمونید؟“

۸^۸ پس آلی دَ خدمتگار مه داؤود بگی که خُداوند لشکرها اینی رقم مَوگیه، ما تُو ره از علفچَر از پُشتِ رمه گُرفتُم تا دَ بله قوم مه اسرائیل حُکمران شنی.^۹ دَ هر جای که مورفتی ما قد تو بُودم و پگِ دُشمنای تُو ره از پیشِ روی تُو نابود مَوکدُم؛ و آلی ما نام تُو ره بزرگ مُونم، رقم نام بزرگای روی زمی.^{۱۰} ما بلده قوم خُو اسرائیل یگ جای تعیین مُونم و اونا ره دَ اُونجی جای-دَ-جای مُونم تا اونا دَ

جای خودون خو زندگی کنه و دیگه ترس-و- لرز ندشته بشه؛ و مردمای شریر-
و- بدکار دیگه اونا ره آزار-و- اذیت نکنه مثل که سابق موكد،^{۱۱} یعنی د دورونی
که قاضی ها ره د بله قوم خو اسرائیل تعیین موكدم. ارے، ما تو ره از شر پگ
دشمنای تو آرام مونم.

امچنان دزو بگی که خداوند دز تو خبر دده موكی، 'خداوند خانه تو ره آباد مونه.
^{۱۲} وختیکه روز تو پوره شنه و قد بابه کلونای خو تی خاک خاو کنی، اوخته ما
اولاده تو ره که از پشت کمر تو د وجود مییه، بعد از تو د جای تو ایستلجی مونم
و پادشاهی شی ره برقرار موكنم.^{۱۳} اونمو بلده نام مه یگ خانه آباد مونه و ما
تخت پادشاهی ازو ره تا ابد برقرار نگاه مونم.^{۱۴} ما آته ازو موشم و او باچه مه
موشه؛ لیکن اگه خطا کنه، ما او ره قد تیاق انسان ها، قد ضربه های تیاق بنی
آدم ادب میدیم.^{۱۵} مگم محبت-و- رحمت مه ازو دور نموشه، رقمیکه از سائلول
دور کدم، از کسی که او ره از پیش روی تو باله کدم.^{۱۶} خانه تو و پادشاهی تو تا
ابد د حضور مه پایدار مومنه و تخت تو تا ابد برقرار موبشه.

^{۱۷} پس ناتان مطابق تمام امزی توره ها و پگ امزی رویا قد داوود توره گفت.

دعای داوود

^{۱۸} اوخته داوود پادشاه رفته د حضور خداوند ششت و گفت: "آی خداوند-خدا،
ما کی استم و خانوار مه چی آسته که تو مره تا ای مقام رسندی؟^{۱۹} ای ام د نظر
تو کم آمد، آی خداوند-خدا، چون تو د باره خانوار خدمتگار خو که د زمانای
دور مییه ام توره گفتی. آی خداوند-خدا، آیا قد پگ انسان ها امی رقم رفتار
مونی؟^{۲۰} علاوه ازی داوود دیگه چی میتنه دز تو بگیه، چون تو خدمتگار خو ره
مینخشی، آی خداوند-خدا.^{۲۱} بخاطر وعده خو و مطابق میل خو تو پگ امزی
کارای بزرگ ره انجام ددی تا خدمتگار خو ره از مقصد خو باخبر کنی.^{۲۲} امزی

خاطر تُو بزرگ آستی، آی خداوند۔ خدا، چُون امو رقم که مو قد گوشای خُو شنیدے، هیچ کس رقم از تُو آلی نیبه و غیر از تُو دیگه خدا وجود ندره. ^{۲۳} رقم قوم تُو اسرائیل، دَ رُوی زمی کدم مَلت آسته که خدا رفته اونا ره آزاد کده بَشه و اونا ره بلده خُو قوم جور کده بَشه؛ تُو نام خُو ره مشهور کدی و کارای بزرگ و باهیبت بلده قوم خُو انجام ددی وختیکه مَلت ها و خدایون ازوا ره از پیش رُوی قوم خُو هی کدی. ^{۲۴} و تُو قوم خُو اسرائیل ره بلده خُو آباد۔ و۔ اُستوار کدی تا اونا بلده همیشه قوم تُو بَشه و تُو، آی خداوند، خدای ازوا بَشی.

^{۲۵} و آلی آی خداوند۔ خدا، وعده ره که دَ باره خدمتگار خُو و خانوار شی کدی تا ابد برقرار نگاه کُو و چیزی ره که گفتی، مطابق ازو عمل کُو. ^{۲۶} بیل که نام تُو تا ابد بزرگ بُمَنه و گفته شنه، 'خداوند لشکرها خدای اسرائیل آسته؛' و خانوار خدمتگار تُو داؤود دَ حضور تُو برقرار بُمَنه. ^{۲۷} چُون تُو، آی خداوند لشکرها خدای اسرائیل، ای ره دَ خدمتگار خُو بر ملا کده گفتی، 'ما خانه تُو ره آباد مونم.' امزی خاطر خدمتگار تُو جرأت کد که امی دُعا ره دَ حضور تُو بیره. ^{۲۸} و آلی آی خداوند۔ خدا، تنها تُو خدا آستی و تورای تُو حقیقت آسته و تُو امی چیزای خوب ره دَ خدمتگار خُو وعده کدی. ^{۲۹} پس آلی مهربانی کده خانوار خدمتگار خُو ره برکت بدی تا دَ حضور تُو بلده همیشه باقی بُمَنه، چُون خود تُو آی خداوند۔ خدا ای ره گفته؛ و قد برکت از تُو خانوار خدمتگار تُو تا ابد برکت یافته موشه."

پیروزی داؤود

۸ بعد از چند وخت داؤود فلَسطینیا ره زده سرکوب کد و میتگ۔ اَمّاه ره از دِستِ فلَسطینیا گرفت. ^۱ او موابیا ره ام شکست دد. او اونا ره دَ رُوی زمی خاوالجی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سه اندازه ریسپو دُو اندازه شی ره کُشت و اندازه سوّم ره زنده ایشت. پس موابیا خدمتگرای داؤود شد و دَزو جزیه میدد.

^۳ داؤود هدد۔ عَزْرِ باچِه رِحوب، پادشاهِ صوبه ره وختیکه مورفت تا قُدرت خُو ره دَ بَغْلِ دریایِ فَرَاتِ بَسْمِ دَ دِسْتِ بیره، زَد. ^۴ و داؤود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکرِ پیدِه اَزو ره اَسیرِ گِرِفْتِ و سِنِگِیرِ پایایِ تمامِ اَسپایِ گاډیِ هایِ جنگیِ ره مُنْثیِ کد، لیکن بَلدِه صد گاډیِ جنگیِ امزُو اَسپِ ها نِگاهِ کد. ^۵ وختیِ مَرْدُمِ ارام از دَمِشَقِ اَمَدِ که دَ هدد۔ عَزْرِ پادشاهِ صوبه کومک کنه، داؤود بیست و دُو هزار نفر ازوا ره ام کُشت. ^۶ داؤود دَ مَنطِقِه مَرْدُمِ ارام دَ دَمِشَقِ پیره دارخانه ها قرار دَد و ارامیا خِدْمَتگارِ داؤود شُد و دَزُو جَزیه مِیدد. دَ امزیِ رَقْمِ خُداوند دَ داؤود دَ هر جایِ که مورفت پیروزی مِیدد. ^۷ داؤود سِپَرهایِ طِلائیِ ره که دَ پِیشِ خِدْمَتگاریِ هدد۔ عَزْرِ بُودِ گِرِفْتِ و دَ اَوْرُشَلیمِ اُورد. ^۸ امچنان از باته و بیروتایِ که شارایِ هدد۔ عَزْرِ بُود، داؤود پادشاهِ برونزِ بے اندازه کَلو دَ دِسْتِ اُورد.

^۹ وختیِ توعیِ پادشاهِ حَماتِ شِنیدِ که داؤود تمامِ لَشکَرِ هدد۔ عَزْرِ ره شِکسْتِ دَدِه، ^{۱۰} اُو باچِه خُو یورام ره دَ پِیشِ داؤود پادشاهِ رِبیِ کد تا احوالِ سَلامتیِ اَزو ره پُرسان کنه؛ و ازیِ که داؤود قد هدد۔ عَزْرِ جنگِ کده و اُو ره شِکسْتِ دَدِه، بَلدِه شیِ تَبْرِیکِ بُگیه، چُون هدد۔ عَزْرِ قَد توعیِ جنگِ دَشت. یورام بَلدِه اَزو چِیزایِ نُقرهییِ، طِلائیِ و برونزیِ اُورد. ^{۱۱} داؤود پادشاهِ امیِ چِیزا ره ام دَ خُداوندِ وَقْفِ کد، اَمُو رَقْمِ که نُقره و طِلا ره از پِگِ مِلَّتِ هایِ شِکسْتِ خورده وَقْفِ کد، ^{۱۲} یعنی از ارام، موآب، عمونیا، فَلَسطِینیا، عَمالِیقیا و وُلجِه هدد۔ عَزْرِ باچِه رِحوب، پادشاهِ صوبه.

^{۱۳} داؤود دَ غَیْتِ پَسِ اَمَدو هژده هزار نفرِ اِدومیا ره دَ دَرّه نَمکِ زَد و دَمزیِ رَقْمِ بَلدِه خُو نامِ کُتِه کَماییِ کد. ^{۱۴} اُو دَ اِدومِ پیره دارخانه ها قرار دَد، یعنی دَ تمامِ اِدوم؛ و پِگِ اِدومیا خِدْمَتگارِ داؤود شُد. دَ امزیِ رَقْمِ خُداوند دَ داؤود دَ هر جایِ که مورفت پیروزی مِیدد.

^{۱۵} داؤود دَ بَلِه تمامِ اِسْرَائیلِ پادشاهیِ مُوکد و عَدالتِ و اِنصافِ ره دَ مِینکلِ پِگِ

قوم خُو دَ جاي میورد. ^{۱۶} یوآب باچه صرُویه قومندان لشکر بُود و یهوشافاط باچه اخیلُود کاتب؛ ^{۱۷} صادوق باچه اخیطوب و اخیملک باچه ابیاتار پیشوایو بُود و سِرایا منشی؛ ^{۱۸} بنایاه باچه یهویداع قومندان کریتیا و فلتیا بُود و باچه های داؤود مقام پیشوایی دشت.

مهربانی داؤود د بِلِه مِفیوشِت

^{۱۹} یگ روز داؤود پُرسید: ”آیا از خانوارِ شائول هنوز کُدم کس باقی منده تا بخاطرِ یوناتان دَ حق ازو مهربانی کنم؟“ ^۲ دَ امزو غیت یگ خدمتگارِ خانوارِ شائول دَ نامِ صیبا دَ اُنجی بُود و اونا اُو ره کوی کده دَ پیش داؤود اُورد و پادشاه ازو پُرسان کده گُفت: ”آیا تُو صیبا اُستی؟“ صیبا گُفت: ”خدمتگار تُو حاضر اُسته.“ ^۳ پادشاه گُفت: ”آیا از خانوارِ شائول هنوز کُدم کس باقی منده تا بخاطرِ خُدا دَ حق شی مهربانی کنم؟“ صیبا دَ پادشاه گُفت: ”یگ باچه یوناتان هنوز باقی یه که از پایای خُو شل اُسته.“ ^۴ پادشاه از شی پُرسان کد: ”اُو دَ کجا یه؟“ صیبا دَ پادشاه گُفت: ”فِعلاً اُو دَ خانه ماکیر باچه عمیئیل دَ لو-دبار اُسته.“ ^۵ اوخته داؤود پادشاه نفر ری کد و اونا اُو ره از خانه ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار گِرِفته اُورد.

^۶ وختی مِفیوشِت باچه یوناتان دَ پیش داؤود اُمد، خود ره قد روی خُو اُندخته احترام کد. داؤود گُفت: ”تُو مِفیوشِت اُستی؟“ اُو گُفت: ”خدمتگار تُو حاضر اُسته.“ ^۷ داؤود دَز شی گُفت: ”نترس؛ ما بخاطرِ آته تُو یوناتان حتماً دَ حق تُو مهربانی مونم و تمام زمینِ بابِه تُو شائول ره دَز تُو پس میدیم و تُو همیشه دَ سرِ دسترخونِ ازمه نان مُوخوری.“ ^۸ مِفیوشِت احترام کد و گُفت: ”ما خدمتگار تُو چی اُستم که تُو دَ حق ازمه وری سگِ مُرده مهربانی مونی؟“

^۹ اوخته پادشاه صیبا خدمتگارِ شائول ره کوی کده گُفت: ”هر چیزی که دَ شائول

و خانوار شی تعلق دشت، ما د نوسه بادار تو ددم. ^{۱۰} پس تو، باچه های تو و خدمتگرای تو زمی ره بلده ازو کشت کنید و حاصل شی ره بیرید تا نوسه بادار تو بلده خوردو خوراک دشته بشه، لیکن مفیوشیت نوسه بادار تو همیشه د سر دسترخون ازمه نان مخوره. “ صیبا پوزده باچه و بیست خدمتگار دشت. ^{۱۱} صیبا د پادشاه گفت: ” رقمی که تمام چیزا ره بادار مه پادشاه د خدمتگار خو امر کده، امو رقم خدمتگار تو اونا ره انجام میدیه. “ پس مفیوشیت د سر دسترخون داوود رقم یکی از باچه های پادشاه نان مخورد. ^{۱۲} مفیوشیت یگ باچه جوان د نام میکا دشت. پس تمام کسای که د خانه صیبا زندگی موکد خدمتگرای مفیوشیت شد. ^{۱۳} مفیوشیت د اورشلیم جای-د-جای شد، چراکه همیشه د سر دسترخون پادشاه نان مخورد. او از هر دو پای خو شل بود.

پیروزی داوود د بله عمونیا

۱۰ بعد از یگ مدت زمان پادشاه عمونیا فوت کد و باچه شی حانون جانشین ازو شد. ^۲ داوود گفت: ” ما میخایم که قد حانون باچه ناحاش د نیت نیک رفتار کنم، امو رقم که آته شی قد ازمه د نیت نیک رفتار کد. “ اوخته داوود از دست خدمتگرای خو پیغام ری کد تا او ره بخاطر آته شی تسلیت بگیه. وختیکه خدمتگرای داوود د سرزمین عمونیا آمد، ^۳ حکمرانای عمونیا د بادار خو حانون گفت: ” آیا فکر مونی که داوود بخاطر احترام آته تو ای قاصدا ره قد پیغام تسلیت د پیش تو ری کده؟ نه، داوود خدمتگرای خو ره بخاطر معلومات جم کدو و جاسوسی کدو د باره شار ری کده تا شار ره سرنگون کنه. “ ^۴ پس حانون خدمتگرای داوود ره گرفته نیم ریش ازوا ره کل کد و کالاهای ازوا ره از کمر تا پشت ران چک کده اونا ره سون راه شی ری کد. ^۵ وختی د داوود خبر دده شد، او د دم راه ازوا نفر ری کد، چون اونا غدر احساس شرم موکد. پادشاه دزوا گفت: ” د اریحا بمنید تا ریش های شمو برسه، بعد ازو پس بیید. “

^۶ وختی عمونیا دید که داؤود ازوا بدبر شده، اونا از ارامیای بیت-رحوب و ارامیای صوبه بیست هزار عسکر پیده و از پادشاه معکه یگ هزار نفر و از مردای طوب دوازده هزار نفر ره اجیر کد. ^۷ غیتیکه داؤود دزی باره شنید، او یوآب ره قد تمام لشکر مردای جنگی ری کد. ^۸ عمونیا ام بر شده آمد و د دان درگه شار بلده جنگ آمادگی گرفت، لیکن ارامیای صوبه و رحوب و مردای طوب و معکه د اطراف شار علیده آماده شد.

^۹ وختی یوآب دید که جنگ د خلاف شی از دو رخ در میگیره، یعنی ام از پیش روی و ام از پشت سر، او چند نفر از مردای جرگه توی اسرائیل ره انتخاب کد و اونا ره د برابر ارامیا قرار دد؛ ^{۱۰} و باقی نفر ره د دست برار خو آبیشای تسلیم کد و اونا د برابر عمونیا آمادگی گرفت. ^{۱۱} یوآب گفت: ”اگه ارامیا د بله مه زور شد، تو د کومک ازمه بیه و اگه عمونیا د بله از تو زور شد، ما د کومک از تو مییم.“ ^{۱۲} قوی بشید و بیید که بخاطر قوم خو و بخاطر شارای خدای خو مردانه جنگ کنی. ازو او سو خداوند هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه امو ره انجام بدیه.“

^{۱۳} پس یوآب و نفرای که قد شی قتی بود پیش رفت تا قد ارامیا جنگ کنه؛ ولی اونا از پیش ازو دوتا کد. ^{۱۴} وختی عمونیا دید که ارامیا دوتا کد، اونا ام از پیش آبیشای دوتا کده د منه شار رفت. اوخته یوآب از جنگ عمونیا پس تاو خورد و د اورشلیم آمد.

^{۱۵} وختی ارامیا دید که اونا از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا بسم جم شده یگجای شد. ^{۱۶} هدد-عزر نفر ری کد و ارامیای ره که د او طرف دریای فرات بود آورد؛ اونا د حیلام آمد و شوپک قومندان لشکر هدد-عزر پيشلون ازوا میمد. ^{۱۷} وختی د داؤود خبر رسید، او پگ لشکر اسرائیل ره جم کد و از دریای اردن تیر شده د حیلام آمد. اوخته ارامیا خود ره د خلاف داؤود آماده کد و قد

شی جنگ کد. ^{۱۸} لیکن ارامیا از پیش لشکر اسرائیل بسم دوتا کد و داؤود هفت صد سوار گاډی های جنگی و چل هزار عسکر پیده ارامیا ره کُشت؛ و شوپک قومندان لشکر ازوا ره ام زد که د امونجی مُرد. ^{۱۹} وختی تمام پادشایونی که خدمتگار هدد- عزر بود دید که از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا قد اسرائیل صلح کد و تابع ازوا شد. بعد ازو ارامیا از ترس اسرائیل دیگه د عمونیا کومک نکد.

داؤود و بتشبع

۱۱ د بهار سال، د وختیکه پادشایو د جنگ موره، داؤود یوآب ره قد خدمتگرای خو و تمام لشکر اسرائیل د جنگ ری کد؛ اونا عمونیا ره از بین بُرد و شارِ ربه ره محاصره کد. لیکن داؤود د اورشلیم مند.

۲ یگ روز دم دیگر داؤود از جاگه خو باله شده د بله بام قصر پادشاهی رفت و د حالیکه قدم میزد از بله بام یگ خاتو ره دید که جان خو ره موششت؛ امو خاتو غدر نوبند بود. ^۳ اوخته داؤود نفر ری کد تا د باره امزو خاتو پرس- و- پال کنه و او خبر آورده گفت: ”او بتشبع دختر الیعام، خاتون اوریای حتی آسته.“ ^۴ پس داؤود قاصدا ره ری کد که او ره گرفته بیره و او د پیش داؤود آمد و داؤود قد ازو خاو شد. -- د امزو غیت او خود ره از ناپاکی عادت ماهوار خو پاک کدد. -- بعد ازو او پس د خانه خو رفت. ^۵ امو خاتو شکامتو شد و د داؤود پیغام ری کده گفت: ”ما حامله آستم.“

۶ پس داؤود د یوآب پیغام ری کده گفت: ”اوریای حتی ره د پیش ازمه ری کُو.“ و یوآب اوريا ره د پیش داؤود ری کد. ^۷ وختی اوريا د پیش ازو آمد، داؤود احوال یوآب و احوال لشکر و وضعیت جنگ ره ازو پرسان کد. ^۸ بعد ازو داؤود د اوريا گفت: ”د خانه خو بورو و دم پایای خو ره راست کُو.“ پس اوريا از

قصرِ پادشاه بُر شُدِه رِفَت و از پُشتِ اَزو از طرفِ پادشاه يگ تُحفه رَی شُد.
۹ لیکن اُوریا دَ پيشِ درِگه قصرِ پادشاه قد ديگه خِدْمَتگاراى بادار خُو خاو کد و دَ
خانه خُو نَرَفَت.

۱۰ وختی دَ داؤود گُفْتِه شُد که اُوریا دَ خانه خُو نَرَفْتِه، داؤود دَ اُوریا گُفْت: ”آیا تُو
نو از مُسافِرَت نَمَدی؟ پس چرا خانه خُو نَرَفْتی؟“ ۱۱ اُوریا دَ داؤود گُفْت:
”صنْدوقِ خُداوند و لَشکَرِ اِسْرَائیل و یهُودا دَ خِیمه ها اَسْتِه و بادار مه یوآب قد
خِدْمَتگاراى بادار مه دَ صحرا دَ خِیمه گاه؛ آیا ما دَ خانه خُو بورُم و خورده و
وُچی کده قد خاتون خُو خاو کنُم؟ دَ زندگی تُو و دَ سر تُو قَسَم که ما ای کار ره
نَمُونُم!“ ۱۲ پس داؤود دَ اُوریا گُفْت: ”اِمروز ام دَ امینجی بَشی؛ صَباح تُو ره رَی
مُونُم.“ و اُوریا امو روز تا صُبْحِ روزِ ديگه شی ام دَ اورشَلیم شِشْت. ۱۳ اوخته
داؤود اُو ره کوی کد که دَ حُضُورِ شی بُخوره و وُچی کنه و اُو ره نشه کد، ولِی
دَ غَیْتِ شام اُو بُر شُدِه رِفَت و دَ جاگه خُو قد خِدْمَتگاراى بادار خُو خاو کد و دَ
خانه خُو نَرَفَت.

۱۴ دَ وختِ صُبْحِ داؤود بَلدِه یوآب يگ خطِ نَوِشْتِه کد و از دِستِ اُوریا دَز شی رَی
کد. ۱۵ دَ خطِ اینی رقمِ نَوِشْتِه کُد: ”اُوریا ره دَ خطِ اوّلِ سَخْتِ تَرینِ جَنگِ قَرار
بَدی و از پالوی شی عَقَبِ نِشِینی کُو تا اُو زده شَنه و بُمره.“ ۱۶ دَ حالیکه شار دَ
محاصِرِه یوآب بُود، اُو اُوریا ره دَ جایِ قَرار دَد که مِیدَنِستِ قوی تَرینِ مَرْدایِ
جَنگی دُشْمو دَ اُونجی اَسْتِه. ۱۷ وختی مَرْدایِ شار بُرو اَمده قد یوآب جَنگِ کد،
بعضی نفرای که خِدْمَتگاراى داؤود بُود کُشْتِه شُدِه اُفْتَد و اُوریاى حَتی ام قد ازوا
کُشْتِه شُد. ۱۸ اوخته یوآب قاصِدِ رَی کده تمامِ خَبَرِ جَنگِ ره دَ داؤود رَسَنْد؛ ۱۹ و
دَ قاصِدِ هِدایِتِ دَدِه گُفْت: ”وختیکه تمامِ خَبَرِ جَنگِ ره دَ پادشاه رَسَنْدی، ۲۰ اگه
قارِ پادشاه باله اَمَد و دَز تُو گُفْت، ’چرا دَ غَیْتِ جَنگِ دَ شار اوقَسِ نَزْدیکِ شُدید؟
آیا شُمو نَمُوفامِیدید که از بله دیوال قد تیرِ مِیزَنه؟‘ ۲۱ اَبِیْمَلِکِ باچِه یُرُوب-بِشْتِ ره
کی کُشْت؟ آیا يگ خاتو سنگِ بَلَنه دِستاس ره از بله دیوال دَ سرِ اَزو پورته نکد و

أُو دَ تَبِصَ نَمْرُد؟ پَس چَرَا دَ دِيوَالِ شَارِ نَزْدِيكَ شُدِيد؟ اُوخْتَه تُو دَز شِي بُغِي،
'خِدْمَتگَار تُو أُورِيَايِ حَتِي اَم كُشْتَه شُد.'“

۲۲ پَس قَاصِدِ رَيِي شُدَه اَمَد و تَمَامِ پَيغَامِ رَه دَ دَاوُودِ رَسَنَد، اَمُو رَقْمِ كِه يُوآبِ دَزُو
كُفْتُد. ۲۳ و قَاصِدِ دَ دَاوُودِ كُفْت: ”مَرْدَايِ دُشْمُو دَ بِلَه مَو زُورِ شُد و دَ صَحْرَا دَ بِلَه
مَو حَمَلَه كَد، لِيكِن مَو اُونَا رَه تَا دَانِ دَرِگَه شَارِ پَس دَوْنَدِي. ۲۴ اُوخْتَه تِيرَانْدَازَا اَز
بِلَه دِيوَالِ خِدْمَتگَارَايِ تُو رَه قَد تِيرِ زَد و بَعْضِي اَز خِدْمَتگَارَايِ پَادِشَاهِ كُشْتَه شُد؛
خِدْمَتگَار تُو أُورِيَايِ حَتِي اَم كُشْتَه شُد.“

۲۵ دَاوُودِ دَ قَاصِدِ كُفْت: ”دَ يُوآبِ اَيْنِي رَقْمِ بُغِي، ’نَيْلِ كِه اِي چِيْزَا تُو رَه پَرِيشَانِ
كُنَه، چُونِ شَمَشِيرِ هَر كَسِ رَه كِه دَ دَمِ شِي بِيَه مُوَكُشَه. جَنگِ رَه دَ خِلَافِ شَارِ
شِدَّتِ بَدِي و اُو رَه سَرِنگُونِ كُو.‘ و تُو اُو رَه تَشْوِيْقِ كُو.“

۲۶ و خْتِي خَاتُونِ أُورِيَا شِنِيدِ كِه شُوِي شِي كُشْتَه شُدَه، اُو بَلَدِه شُوِي خُو مَاتِمِ
گَرِفْت. ۲۷ و خْتِيكِه رُوْزَايِ مَاتِمِ خِلَاصِ شُد، دَاوُودِ نَفَرِ رَيِي كَدَه اُو رَه دَ خَانِه خُو
اُورِد و اُو خَاتُونِ شِي شُدَه بَلَدِه شِي يَغِ بَاچَه دَ دُنْيَا اُورِد. لِيكِن كَارِي رَه كِه
دَاوُودِ كَدُد، دَ نَظَرِ خُدَاوَنَدِ زِشْتِ مَعْلُومِ شُد.

پَيغَامِ نَاتَانِ و تَوْبِه دَاوُودِ

۱۲ پَس خُدَاوَنَدِ نَاتَانِ رَه دَ پِيْشِ دَاوُودِ رَيِي كَد و اُو پِيْشِ دَاوُودِ اَمَدَه دَزُو
كُفْت: ”دَ يَغِ شَارِ دُو مَرْدِ بُوَد، يَغِ شِي دَارَا و دِيگَه شِي نَادَار. ۱ مَرْدِ دَارَا گَلَه و
رَمَه غَدْرِ كَلُو دَشْت؛ ۲ لِيكِن مَرْدِ نَادَارِ هِيْجِ چِيْزِ نَدَشْتِ بَغِيْرِ اَزِ يَغِ مَادَه-بَارَه
رِيْزِگِ كِه اُو رَه خَرِيْدُد. اُو اَمُو مَادَه-بَارَه رَه كُئَه كَد و قَد اَزُو و بَچِكِيچَايِ شِي
يَغِجَايِ كُئَه شُد؛ اَمُو مَادَه-بَارَه اَزِ خُورَاكِ اَزُو مُوْخُورِد و اَزِ پِيْلَه شِي وُچِي مُوَكِدِ
و دَ بَغْلِ شِي خَاوِ مُوَكِدِ و اُو بَلَدِه اَزُو مِثْلِ يَغِ دُخْتَرِ بُوَد. ۴ يَغِ رُوْزِ يَغِ مُسَاْفِرِ دَ

پیشِ امزُو مَرِدِ دارا اَمَد و اُو حِيفی شی اَمَد که از گلّه یا رمه خود خُو بگیره و بلده مُسافِری که دَ پیشِ ازُو اَمده تیار کنه. اوخته اُو ماده- باره امزُو مَرِدِ نادار ره گِرِفته بلده امزُو نفر که دَ پیشِ شی اَمُد، آماده کد.

^۵ اوخته قارِ داوود دَ بله امزُو مَرِدِ ثُرَوْتَمَنَد باله اَمَد و دَ ناتان گُفت: ”دَ زندگی خُداوند قَسَم، مَرِدی که امی کار ره کده، جَزای شی مَرگ اَسته! ^۶ ازی که اُو امی کار ره کده و هیچ رَحَم نَکده، اُو باید بلده تاوونِ ماده- باره چار چند پس بدیه.“

^۷ اوخته ناتان دَ داوود گُفت: ”اُمُو مَرِدِ تُو اَسْتی! خُداوند، خُدایِ اِسْرَائیلِ اینی رقم مَوگیه، ’ما تُو ره مَسَح کده دَ بله اِسْرَائیلِ پادشاه جور کُدم و تُو ره از دِسْتِ شائول نجات دَدَم. ^۸ ما خانه بادار تُو ره دَز تُو دَدَم و خاتونوی بادار تُو ره دَ بَغْلِ تُو اَنَدخْتَم و خانوارِ اِسْرَائیلِ و یهودا ره دَز تُو تَسْلیم کُدم. اگه اَمیا کم بُود، ما بلده تُو دیگه ام کَلوتر مِیدَم. ^۹ پس چرا کلامِ خُداوند ره خار- و- حَقیر حِساب کده کاری ره انجام ددی که دَ نظر شی زِشت اَسته؟ تُو اُوریای حَتی ره قد شمشیر زدی و خاتون شی ره گِرِفته بلده خُو خاتو کدی. اَرِے، تُو اُو ره قد شمشیر اُولاده عمون دَ قتل رَسندی. ^{۱۰} امزی خاطر شمشیر هرگز از خانه تُو دُور نَمُوشه، چراکه تُو مَره تحقیر- و- توهین کدی و خاتون اُوریای حَتی ره گِرِفتی تا خاتون تُو شنه. ^{۱۱} خُداوند امچنان مَوگیه، ’اینه، ما از خانه خود تُو دَ بله تُو بلا نازل مُونم؛ ما خاتونوی تُو ره دَ پیشِ چیم تُو گِرِفته دَ همسایه تُو مِیدیم و اُو دَ حُضُورِ امزی آفتو قد خاتونوی تُو خاو مونه. ^{۱۲} اَرِے، تُو امی کار ره تاشکی کدی، لیکن ما ای کار ره دَ حُضُورِونِ پگِ اِسْرَائیلِ و دَ روشنی روز مُونم.“

^{۱۳} اوخته داوود دَ ناتان گُفت: ”ما دَ ضِدِ خُداوند گُناه کدیم.“

ناتان دَ داوود گُفت: ”مِیدَم، ولی خُداوند گُناه تُو ره معاف کده؛ تُو نَمُومری. ^{۱۴} لیکن ازی که تُو خُداوند ره قد امزی کار تحقیر کدی، باچه که بلده تُو دَ دنیا اَمده، حتماً مومره.“ ^{۱۵} بعد ازُو ناتان دَ خانه خُو رفت.

فوتِ باچه داؤود

خداوند نلغه ره که خاتون اوريا بلده داؤود د دنیا اورد زد و او ناجور شد.
۱۶ داؤود د پيش خدا بلده نلغه دعا کده روزه گرفت و تمام شاو د روی زمی خاو
کد. ۱۷ ريش سفيدای خانه شی د بله سر شی ايسته شد که او ره از زمی رُست
کنه، ليکن او قبول نکد و قد ازوا نان نخورد. ۱۸ د روز هفتُم نلغه مُرد، ولے
خدمتگاری داؤود ترس خورد که دز شی بگيه نلغه مُرده، چون اونا قد خود خو
گفت: ”وختیکه نلغه زنده بود، مو قد شی توره گُفتی و او توره مو ره گوش نکد،
پس آلی چطور میتنی دزو خبر بدی که نلغه مُرده؟ امکان دره که او خود ره
کلوتر زجر بدیه.“ ۱۹ وختی داؤود دید که خدمتگاری شی قد یگدیگه خو پُس پُس
مونه، داؤود فامید که نلغه مُرده؛ و داؤود از خدمتگاری خو پُرسان کد: ”آیا نلغه
مُرده؟“ اونا گُفت: ”آری، او مُرده.“

۲۰ اوخته داؤود از زمی باله شده خود ره شُشت و خود ره چرب کده کالای خو
ره تبدیل کد؛ بعد ازو د خانه خداوند رفت و عبادت کد. ازونجی پس د خانه خو
آمده نان طلب کد و اونا نان ره د پيش شی ایشْت و او خورد.

۲۱ د امزو غیت خدمتگاری شی دزو گُفت: ”ای چی کار بود که تو کدی؟ وختیکه
نلغه زنده بود تو روزه گرفتی و چخرا کدی، ليکن غیتیکه نلغه مُرد، تو باله شده
نان خوردی.“ ۲۲ او گُفت: ”وختیکه نلغه زنده بود، روزه گرفتم و چخرا کدم، چون
گُفتم، کی میدنه؟ شاید خداوند د بله مه رحم کنه و نلغه زنده بُمنه؛“ ۲۳ ليکن آلی
که او مُرده، چرا روزه بگيرم؟ آیا ما میتنم او ره پس بیرم؟ روزی مییه که ما د
پيش ازو مورم، مگم او د پيش ازمه پس نمییه.“

۲۴ بعد ازو داؤود خاتون خو بتشبع ره دلداری کد و د پيش ازو رفته قد شی خاو
شد و او یگ باچه د دنیا اورد و داؤود نام شی ره سلیمان ایشْت. خداوند او ره

دوست دشت^{۲۵} و د وسیله ناتان نبی یگ پیغام ری کد؛ و او بخاطر خدایوند نام ازو ره یدیدیاه ایشت.

^{۲۶} د امزو غیت یوآب د ربه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتخت ازوا ره محاصره کد. ^{۲۷} یوآب قاصدا ره پیش داؤود ری کده گفت: ”ما قد ربه جنگ کدم و جایی ره که د شار او میدیه گرفتیم. ^{۲۸} پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیه و روی د روی شار خیمه زده او ره بگیر؛ نشنه که شار ره ما بگیرم و د نام ازمه یاد شنه.“
^{۲۹} پس داؤود تمام لشکر ره جم کده د ربه رفت و د خلاف شی جنگ کده او ره گرفت. ^{۳۰} داؤود تاج پادشاه ازوا ره از سر شی گرفت که تول شی یگ وزنه طلا بود و سنگای قیمتی دز شی سخت شد و او د سر داؤود ایشته شد. او امچنان و لجه بے اندازه کلو امزو شار گرفته برد. ^{۳۱} او مردمی ره که د منه شار بود بر کده آورد و وظیفه دد که قد آره ها، کلنگ های آینی و تیشه های آینی کار کنه و یا کارگرای داشای خشت بشه. او قد تمام شارای اولاده عمون د امزی رقم رفتار کد. بعد ازو داؤود و تمام لشکر پس د اورشکیم آمد.

آمنون و تamar

۱۳ بعد از گذشت زمان اینی واقعه رخ دد: آبشالوم باچه داؤود یگ خوار نوریند د نام تamar دشت و آمنون باچه داؤود عاشق ازو شد. ^۲ آمنون د اندازه گرفتار شد که بخاطر خواراندر خو تamar خود ره ناجور کد، چون او دختر خانه بود و د نظر آمنون سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

^۳ آمنون یگ رفیق د نام یوناداب دشت که او باچه شیمعاه یعنی باچه برار داؤود بود؛ و یوناداب یگ مرد غدر چالاک بود. ^۴ او د آمنون گفت: ”آی باچه پادشاه، چرا روز د روز لاغر شده موری؟ آیا دز مه نموگی؟“ آمنون دز شی گفت: ”ما تamar، خوار برار اندر خو آبشالوم ره دوست درم.“ ^۵ یوناداب دزو گفت: ”بورو،

دَ جاگه خُو خاو کُو و خود ره ناجور بندز؛ وختیکه آته تُو بلده پُرسیدون تُو آمد، دَزو بگی، 'لُطفاً خوار مه تamar ره بیل که بیبه و یگو چیز بلده مه بدیه تا بْخورم. بیل که بیبه و خوراک ره دَ پیش چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی بْخورم.' "پس آمنون خاو کد و خود ره ناجور اندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پُرسیدون شی آمد، آمنون دَ پادشاه گُفت: "لُطفاً خوار مه تamar ره بیل که بیبه و چند دانه کیک دَ پیش چیم مه پخته کنه تا از دست شی بْخورم."

^۷ اوخته داوود قاصد ره دَ خانه دَ پیش تamar ربی کده گُفت: "دَ خانه برار خُو آمنون بورو و بلده شی خوراک تیار کُو." ^۸ پس تamar دَ خانه برار اندر خُو آمنون رفت و او دَ جاگه خُو بود. تamar آرد ره گرفته خمیر کد و دَ پیش چیم ازو کیک ها ره تیار کده پخته کد. ^۹ بعد ازو تاوه ره گرفته دَ پیش ازو ایشست، لیکن او نخورد و گُفت: "پگ ره از پیش مه بر کنید!" پس کُلگی از پیش ازو برو رفت. ^{۱۰} اوخته آمنون دَ تamar گُفت: "آلی خوراک ره دَ اُتاق مه بیر تا از دست تُو بْخورم." و تamar کیک ها ره که تیار کد، گرفته دَ پیش برار خُو آمنون دَ اُتاق شی اُورد. ^{۱۱} لیکن وختیکه تamar کیک ها ره دَ پیش ازو اُورد که بْخوره، آمنون او ره بغل کد و دَز شی گُفت: "آی خوار مه، بیه قد مه خاو کُو." ^{۱۲} تamar دَزو گُفت: "نه برار مه، مره بے عزت نکو، چون ای رقم کار دَ اسرائیل انجام دده نموشه؛ ای عمل زشت ره انجام ندی. ^{۱۳} ما ای رسوایی خُو ره دَ کجا ببرم؟ و تُو ام دَ اسرائیل رقم یکی از آدمای پست-و-ایلهیی موشی. پس لُطفاً قد پادشاه گپ بزَن؛ چون او مره از تُو دریغ نمونه." ^{۱۴} لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه؛ و بخاطری که ازو کده زورتو بود، قد ازو خاو شده او ره بے عزت کد.

^{۱۵} بعد ازو آمنون قد نفرت بے اندازه کلو ازو بدبر شد؛ نفرت ازو کلوتر از مُحبتی بود که نسبت دَزو دشت. پس آمنون دَزو گُفت: "باله شو و بورو!" ^{۱۶} تamar دَزو گُفت: "نه، ای رقم نکو، چون ای بدی که مره سون راه مه ربی مونی، بدتر از کار دیگه آسته که تُو دَ حق ازمه کدی." لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه.

^{۱۷} او خدمتگار خو ره که او ره خدمت موكد كوی كده گُفت: ”ای ره از پیش مه ووی كو و درگه ره از پشت شی کیب كو.“ ^{۱۸} پس خدمتگار شی او ره بر كد و درگه ره از پشت شی کیب كد. تمار چپن رنگ رنگی د جان خو دشت، چون دخترن- خانه پادشاه امو رقم چپن مپوشید. ^{۱۹} او چپن رنگ رنگی ره که د جان شی بود چك كده خگستر ره د سر خو باد كد و دستای خو ره د بله سر خو گرفته ری شد؛ او د غیتیکه مورفت د آواز بلند چخرا موكد.

^{۲۰} برار شی ابشالوم دزو گُفت: ”آیا برار تو امنون قد تو بوده؟ خوار مه، فعلاً خود ره قرار بگیر؛ او برار تو آسته. پس ای توره ره د دل خو نگیر.“ اوخته تمار كوئیوبار- و- پریشان شده د خانه برار خو ابشالوم مند. ^{۲۱} وختی داوود پادشاه د باره پگ امزی چیزا شنید، او غدر قار شد، ولے نخاست که باچه خو امنون ره جزا بدیه، چراکه او ره كلو دوست دشت، چون او اولباری شی بود. ^{۲۲} ابشالوم د امنون هیچ چیز نگفت، نه خوب و نه بد، چون ابشالوم از امنون بد موبرد، چراکه او خوار شی تمار ره بے عزت كدد.

مرگ امنون

^{۲۳} بعد از دو سال، د غیتیکه ابشالوم د بعل- حاصور د نزدیک افرایم پاشم بری دشت، او تمام باچه‌های پادشاه ره مهمو كد. ^{۲۴} او د پیش پادشاه آمده گُفت: ”اینه، خدمتگار تو پاشم بری دره؛ خواهش مونم که پادشاه و خدمتگاری شی قد نوكر خو بوره.“ ^{۲۵} لیکن پادشاه د ابشالوم گُفت: ”نه باچه مه، پگ مو نمیی؛ نشنه که مو بار تو ره گرنگ کنی.“ ابشالوم او ره غدر شله شد، لیکن او نخاست که بوره، ولے ابشالوم ره برکت دد. ^{۲۶} اوخته ابشالوم گُفت: ”اگه شمو نمید، اطفاً برار مه امنون ره بیل که قد ازمو بوره.“ پادشاه دزو گُفت: ”چرا او قد شمو بوره؟“ ^{۲۷} لیکن ازی که ابشالوم غدر شله شد، او امنون و دیگه شاهزاده ها ره ایشت که قد ازو بوره. اوخته ابشالوم یگ مهمانی شاهانه ترتیب دد. ^{۲۸} اوخته

أَبشالوم دَ خِدْمَتگَارایِ خُو أَمْر كَدَه كُفْت: ”فِكْر شُمُو بَشَه، وَخْتِيكَه دِلِ أَمْنُونِ از نَشِه شَرَابِ خُوشِ شُدْ وَ مَا دَزْ شُمُو كُفْتُمْ، ”أَمْنُونِ رَه بَزَنِيْد، ”أَوْخْتَه أُو رَه بُكْشِيْد. تَرَسِ نَخُورِيْد، چُونِ مَا دَزْ شُمُو أَمْر كَدِيْم. بَاجِرَاتِ وَ دَلِيْر بَشِيْد.“^{۲۹} پَسِ خِدْمَتگَارایِ أَبشالومِ دَ حَقِ أَمْنُونِ أَمُو كَارِ رَه كَدِ كَه أَبشالومِ أَمْر كُدُد. وَ دَ أَمْرُو غَيْتِ دِيْگَه بَاجَهَايِ پَادشَاهِ بَالَه شُدَه هَر كُدَمِ شِي قَاطِرِ خُو رَه سِوَارِ شُدْ وَ دُوتَا كَد.

^{۳۰} دَ حَالِيكَه أُونَا دَ رَاهِ بُود، دَ دَاوُودِ خَبَرِ رَسِيْدِ كَه أَبشالومِ پَگِ بَاجَهَايِ پَادشَاهِ رَه كُشْتَه وَ يَكِيِ ازِوَا امِ زَنْدَه نَمَنْدَه.^{۳۱} أَوْخْتَه پَادشَاهِ بَالَه شُدَه كَالَايِ خُو رَه چَكِ كَدِ وَ دَ رُويِ زَمِيِ بَرَازِ أُفْتَد؛ وَ پَگِ خِدْمَتگَارَايِ شِي كَه دَ كَرْدِ ازِوَا اِيْسْتَه بُودِ امِ كَالَايِ خُو رَه چَكِ كَد.^{۳۲} لِيكِنِ يُونَادَابِ بَاجَهِ شِيْمِعَاَه، يَعْنيِ بَاجَهِ بَرَارِ دَاوُودِ كُفْت: ”بَادَارِ مَه فِكْرِ نَكْنَه كَه پَگِ مَرْدَايِ جِوَانِ، يَعْنيِ بَاجَهِ هَايِ پَادشَاهِ كُشْتَه شُدَه، چُونِ تَنهَا أَمْنُونِ كُشْتَه شُدَه وَ بَس. اِيِ قَصْدِ دَ دِلِ أَبشالومِ ازِ رُوزِيِ بُودِ كَه أَمْنُونِ خِوَارِ ازِوَا تَامَارِ رَه بِيِ عَزْتِ كُدُد.“^{۳۳} پَسِ أَلِيِ بَادَارِ مَه پَادشَاهِ اِيِ تِوَرَه رَه دَ دِلِ خُو جَايِ نَدِيَه وَ فِكْرِ نَكْنَه كَه پَگِ بَاجَهَايِ پَادشَاهِ كُشْتَه شُدَه، چِرَاكَه تَنهَا أَمْنُونِ كُشْتَه شُدَه.“

^{۳۴} دَمَزِيِ گِيْر-وَ-دَارِ أَبشالومِ دُوتَا كَدِ وَ جِوَانِيِ كَه پَيْرَه دَارِيِ مُوكَدِ سُونِ بَالَه تِوَخِ كَدِ وَ دِيْدِ كَه غَدْرِ مَرْدُمِ ازِ بَغْلِ تِيَهِ ازِ رَاهِ حُورُونَايِمِ مِيِيَه. أَوْخْتَه أُو دَ پِيَشِ پَادشَاهِ رَفْتِ وَ كُفْت: ”مَا دِيْدِمُ كَه غَدْرِ مَرْدُمِ ازِ بَغْلِ تِيَهِ ازِ رَاهِ حُورُونَايِمِ مِيِيَه.“^{۳۵} أَوْخْتَه يُونَادَابِ دَ پَادشَاهِ كُفْت: ”أُونَه، بَاجَهَايِ پَادشَاهِ مِيِيَه؛ أَمُو رَقْمِ كَه خِدْمَتگَارِ تُو كُفْتُد، أَمُو رَقْمِ شُد.“^{۳۶} اَمِيِ كَه أُو ازِ تِوَرَه كُفْتُو خِلَاصِ شُد، بَاجَهَايِ پَادشَاهِ رَسِيْدِ وَ آوَازِ خُو رَه بَلَنْدِ كَدَه چَخْرَا كَد؛ أَوْخْتَه پَادشَاهِ وَ پَگِ خِدْمَتگَارَايِ شِيِ امِ زَارِ زَارِ چَخْرَا كَد.

^{۳۷} أَبشالومِ دُوتَا كَدَه دَ پِيَشِ تَلْمَايِ بَاجَهِ عَمِيْهُودِ پَادشَاهِ جِشُورِ رَفْت. دَاوُودِ بَلَدَه

باچه خو هر روز ماتم موكد. ^{۳۸} ايشالوم كه د جشور دوتا كدد، مدت سه سال د اونجی مند. ^{۳۹} و دل داوود پادشاه ميتپيد كه د پيش ايشالوم بوره، چون او د باره مرگ امنون تسلي پيدا كدد.

پس آمدون ايشالوم د اورشليم

۱۴ ^۱ يواب باچه صرويه فاميد كه دل پادشاه بلده ديدون ايشالوم ميتپه. ^۲ پس يواب د تقوعه نفر ربي كده ازونجی يگ خاتون دانا ره اورد و دزو گفت: "خود ره عزادار نشو دده كالای عزاداری د جان خو كو و خود ره قد روغو چرب نكو، بلكه رقم خاتونی رفتار كو كه بلده روزای كلو بخاطر مرده ماتم گرفته. ^۳ اوخته د پيش پادشاه بورو و دزو ايني تورا ره بگی." و يواب اموتورا ره د دان شی اندخت.

^۴ پس خاتونی كه از تقوعه بود د پيش پادشاه رفت و خود ره قد روی خو د زمی اندخته دزو احترام كد و گفت: "آی پادشاه، كومك كو!" ^۵ پادشاه از شی پرسيد: "چی مشكل دری؟" خاتو گفت: "ما يگ خاتون بيوه استم، چون شوی مه مرده. ^۶ كنيز تو دو باچه دشت؛ اونا د بيابو قد يگديگه خو جنگ كد و د اونجی كس نبود كه اونا ره جدا كنه. پس یکی ازوا ديگه شی ره زده كشت. ^۷ آلی تمام اولاد بابه د خلاف كنيز تو باله شده و موگيه، 'امو كه برار خو ره زده، او ره د دست ازمو تسليم كو تا مو او ره بخاطر گرفتون زندگی برار شی بکشی و قد امزی كار يگانه وارث ره از بين ببری.' د امزی رقم اونا ميخايه كه قوغ نيم سوخته مره كه باقی منده گل كنه و بلده شوی مه نه نام گيره و نه باقی منده د روی زمی بيله."

^۸ پادشاه د خاتو گفت: "تو خانه خو بورو و ما د باره تو حكم مونم." ^۹ خاتونی كه از تقوعه بود د پادشاه گفت: "آی بادار مه پادشاه، بيل كه امی جرم د گردون ازمه و خانوار آته مه بشه و پادشاه و تخت شی از جرم دور بشه." ^{۱۰} پادشاه

گُفت: ”اگه کُدم کس تُو ره یگو چیز گُفت، اُو ره دَ پیشِ ازمه بَیر و اُو دیگه تُو ره غَرَض نَمیگیره.“^{۱۱} اوخته خاتو گُفت: ”آی پادشاه، دَ خداوند، خُدای خُو قَسَم یاد کُو، تا اِنْتِقَام گیرنده خُون دیگه کُشتار نَکنه؛ نَشْنه که باچه دیگه مه ام از بَین بوره.“ پادشاه گُفت: ”دَ زندگی خُداوند قَسَم که یگ موی سرِ باچه تُو ام دَ زمی نَموفته.“

^{۱۲} اوخته خاتو گُفت: ”لُطفاً کَنیز خُو ره اِجازه بَدی که یگ توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیه.“ اُو گُفت: ”بُگی.“^{۱۳} خاتو گُفت: ”پس چرا تُو دَ خِلافِ قَوْمِ خُدا امی رقم یگ نَقشه کشیدے؟ چُون پادشاه قد گُفتونِ امزی توره خود ره محکوم مونه، چراکه پادشاه باچه آواره شُدِه خُو ره پس نَورده.“^{۱۴} یگ روز نه یگ روز پگ مو باید بُمری، چُون مو رقمِ آوی اَسْتی که دَ زمی لُوو شُدِه و پس جَم نَموشه. لیکن خُدا جان ره نَمیگیره، بَلکه راه های ره جور مونه که نفرِ آواره شُدِه بَلده همیشه از حُضُورِ اَزو دُور نَمنه.^{۱۵} دلیلی که آلی ما اَمدم تا امی توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیم، ای اَسْتِه که مردُم مَره تَرَسند؛ ولے کَنیز تُو قد خود خُو فِکر کده گُفت، ’ما قد پادشاه گپ میزنم؛ شاید پادشاه تقاضای کَنیز خُو ره دَ جای بیره.^{۱۶} چُون پادشاه قَبُول مونه که کَنیز خُو ره از دِستِ کسی که میخایه مه و باچه مَره یگجای از میراثِ خُدا نابود کنه، نِجات بَدیه.^{۱۷} امچنان کَنیز تُو قد خود خُو گُفت، ’توره بادار مه پادشاه باعِثِ آرامشِ مه موشه، چراکه بادار مه پادشاه رقمِ ملایکه خُدا اَسْتِه و خُوب و بَد ره فرق مونه.‘ و آلی خُداوند، خُدای تُو قد تُو بَشه.“

^{۱۸} اوخته پادشاه دَ خاتو گُفت: ”هر چیز ره که از تُو سوال مُونم، از مه تاشه نکو.“ خاتو گُفت: ”اَمر کُو بادار مه پادشاه.“^{۱۹} پادشاه گُفت: ”آیا دِستِ یوآب دَ پگ امزی کارا قد از تُو یگ نییه؟“ خاتو دَ جواب شی گُفت: ”آی بادار مه پادشاه، دَ زندگی تُو قَسَم که هیچ کس از چیزی که بادار مه پادشاه بُگیه، طرفِ راست یا چپ تاو خورده نَمیتنه. اَرے، خِدْمَتگار تُو یوآب بود که دَز مه اَمر کد و اُو بود

که پگ امزی تورا ره د دان کنیز تو اندخت. ^{۲۰} بلده تغییر ددون شکل قضیه، یوآب خدمتگار تو امی کار ره کد، لیکن حکمت بادار مه رقم حکمت ملایکه خدا یه و بادار مه تمام چیزای ره که د زمی آسته موفامه.

^{۲۱} پس پادشاه د یوآب گُفت: ”اینه، ما امی خواهش ره قبول کدم. آلی بورو و آبشالوم باچه مره بیر.“ ^{۲۲} یوآب خود ره قد روی خو د زمی اندخته احترام کد و پادشاه ره دُعا-و- ثنا کده گُفت: ”آی بادار مه پادشاه، امروز خدمتگار تو فامید که نظر لطف تو د بله مه آسته، چراکه پادشاه تقاضای خدمتگار خو ره د جای آورد.“

^{۲۳} پس یوآب باله شُده د جشور رفت و آبشالوم ره د اورشلیم آورد. ^{۲۴} لیکن پادشاه گُفت: ”او باید د خانه خود خو بوره و روی از مه ره ننگره.“ پس آبشالوم د خانه خود خو رفت و روی پادشاه ره ندید.

^{۲۵} د تمام اسرائیل هیچ کس نبود که از نوربندی شی رقم آبشالوم تعریف-و- توصیف شنه؛ از قف پای تا تولغه سر شی دزو عیب وجود ندشت. ^{۲۶} هر وختیکه او موی سر خو ره کم موكد، -- او د آخر هر سال موی خو ره کم موكد، یعنی هر غیتیکه د سر شی گرنگی موكد، او ره کم موكد -- او موی سر خو ره وزن موكد و د مطابق وزن شاهی دوصد مِثقال موشد. ^{۲۷} بلده آبشالوم سه باچه و یگ دختر د دنیا آمد که نام دختر شی تمار بود. او یگ دختر نوربند بود.

^{۲۸} آبشالوم دو سال کامل د اورشلیم زندگی کد و روی پادشاه ره ندید. ^{۲۹} اوخته آبشالوم بلده کوی کدون یوآب نفر ری کد تا او ره د پیش پادشاه ری کنه، لیکن یوآب نخاست که د پیش ازو بییه. او دفعه دوم ام نفر ری کد، لیکن یوآب نخاست که بییه. ^{۳۰} اوخته آبشالوم د خدمتگرای خو گُفت: ”توخ کنید، زمین یوآب د پالوی زمین از مه آسته و د اونجی جو کشت کده. بورید و او ره آتش بزیند.“ پس خدمتگرای آبشالوم زمی ره آتش زد.

۳۱ یوآب باله شُده دَ پيشِ اَبشالوم دَ خانه شى اَمَد و دَزُو كُفت: ”چرا خِدْمَتگاراى تُو زمين مَره آتِش زده؟“ ۳۲ اَبشالوم دَ جِوابِ يُوآب كُفت: ”توخ كُو، ما دَز تُو پيغام رِى كده كُفتم، اِينجى بيه تاكه تُو ره دَ پيشِ پادشاه رِى كُتم و تُو پُرسان كنى كه، ”چرا ما از جِشور اَمديم؟ بَلده مه بهتر بُود كه تا آلى ره دَ اَمونجى مَومندُم!“ پس آلى مَره بيل كه رُوى پادشاه ره بِنگرُم و اگه كُدم كُناه از مه سر زده بَشه، بيل كه مَره بُكُشه.“

۳۳ اوخته يُوآب دَ پيشِ پادشاه رفت و امى توره ره دَزُو كُفت؛ و اُو اَبشالوم ره كُوى كد. پس اَبشالوم اَمده دَ حُضُورِ پادشاه قد رُوى خُو دَ زمى اُفته احترام كد و پادشاه اَبشالوم ره ماخ كد.

نقشه اَبشالوم بَلده شورش

۱۵ بعد از چند وخت اَبشالوم يگ گاډى جنگى و چند اَسپ پيدا كد و پنجاه نفر كه پيشلون شى مودويد. ۲ اَبشالوم هر روز صَباح گاه باله موشد و دَ بگل راه درگه شار ايسته موشد؛ اوخته هر كسى كه يگو دعوا ميدشت و دَ پيشِ پادشاه بَلده فيصله كدو ميمد، اَبشالوم اُو ره كُوى كده موكُفت: ”از كُدم شار اُستى؟“ وختى اُو نفر موكُفت: ”خِدْمَتگار تُو از فلان طايفه اسرائيل اُسته.“ ۳ اَبشالوم دَز شى موكُفت: ”توخ كُو، دعواى تُو برحق و دُرست اُسته، ليكن از طرفِ پادشاه هيچ كس نييه كه توره تُو ره بشنوه.“ ۴ و اَبشالوم اِدامه دده موكُفت: ”كشكه ما قاضى امزى سرزى موبُودُم! اوخته هر كسى كه يگو عرض يا دعوا ميدشت، دَ پيشِ ازمه ميمد و ما دَ حق ازو اِنصاف موكُدم.“ ۵ وختى يگو كس دَ نزديك ازو ميمد كه دَزُو احترام كنه، اُو دِست خُو ره دِراز كده اُو ره دَ بگل خُو ميگرفت و ماخ موكد. ۶ اَبشالوم قد تمامِ اسرائيلى هاى كه دَ پيشِ پادشاه بَلده قضاوت ميمد امى رقم رفتار موكد؛ پس اَبشالوم دِلِ مردُمِ اسرائيل ره دَ دِست اُورد.

۷ بعد از تیر شدن چار سال اَبشالوم د پادشاه گُفت: ”لُطفاً دَز مه اِجازه بَدی که د حبرون بورم و نذری ره که بلده خُداوند گِرِفْتیم، پوره کنم. ۸ چُون ما خِدْمَتگار تُو وختیکه د جِشورِ ارام زندگی مُوکدُم یگ نذر گِرِفْتِه گُفْتُم، اِگه خُداوند مَره پس د اورشَلیم بُرد، ما خُداوند ره د حبرون عِبادت مُوئُم.“ ۹ پادشاه دَز شی گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورو.“ پس او باله شده د حبرون رفت.

۱۰ لیکن اَبشالوم قاصدا ره تاشکی د پیش تمام طایفه های اسرائیل ریی کده گُفت: ”امی که آواز شیپور ره شنیدید، بگید، اَبشالوم د حبرون پادشاه شده!“ ۱۱ دُو صد نفر از اورشَلیم قد اَبشالوم قتی رفت، چُون اونا دعوت شُد؛ و اونا د دل پاک رفت و از هیچ چیز خبر نداشت. ۱۲ د حالیکه اَبشالوم قُرانی ها ره تقدیم مُوکد، او بلده کوی کدون اَخیتوفل جیلونی مشاور داوود نفر ریی کد که از شار خُو جیلو بییه. د امزی رقم نقشه خیانت قوی شده مورفت و مردمی که قد اَبشالوم یگجای مُوشد روز د روز کلو مُوشد.

داوود از اورشَلیم دوتا مونه

۱۳ یگ نفر د پیش داوود آمد و دزو گُفت: ”دل های مردم اسرائیل از پشت اَبشالوم رفته.“ ۱۴ اوخته داوود د پگ خدمتگاری خُو که قد ازو د اورشَلیم بود، گُفت: ”باله شنید که امی آلی دوتا کنی، اگه نه، مو از پیش اَبشالوم دوتا نمیتنی. عجله کنید که بوری، نشنه که او د زودی دز مو برسه و د بله مو بلا-و-مُصیبت اُورده شار ره قد دم شمشیر بزنه.“ ۱۵ خدمتگاری پادشاه دزو گُفت: ”اینه، خدمتگاری تُو حاضر-و-آماده آسته تا هر چیزی که بادار مو پادشاه تصمیم بگیره، او ره انجام بدیه.“ ۱۶ پس پادشاه ریی شد و تمام خانوار شی از پشت ازو حرکت کد، لیکن پادشاه ده خاتون خُو ره که کنیز شی بود، د خانه ایشت تا از خانه نگاهوانی کنه. ۱۷ پادشاه پیش رفت و تمام مردم از پشت شی حرکت کد و اونا د آخرین خانه شار ایسته شد. ۱۸ اوخته تمام خدمتگاری پادشاه د شمول پگ

کریتیا و پگِ فلتیا د دُو بَغْل شى تیر شد و تمام شش صد نفر جتی که از جت از پشت پادشاه آمدد، د پیش روی شى رفت.

^{۱۹} اوخته پادشاه د اتای جتی گفت: ”چرا تو ام قد ازمو مییی؟ پس بورو و قد پادشاه بشی، چراکه تو یگ خارجی آستی و از ملک خو ام جلای وطن شدی.
^{۲۰} تو دیروز آمدی؛ آیا ما امروز تو ره قد خود خو آواره کنم؟ ما مورم، ولے معلوم نییه که د کجا مورم. پس بورو و قومای خو ره ام قد خو ببر. دعا مونم که خداوند محبت و وفاداری خو ره نصیب تو کنه.“

^{۲۱} لیکن اتای د جواب پادشاه گفت: ”د زندگی خداوند و د زندگی بادار مه پادشاه قسم که د هر جای که بادار مه پادشاه بشه، چی د اونجی مرگ بشه، چی زندگی، خدمتگار تو ام د امونجی آسته.“^{۲۲} داوود د اتای گفت: ”خوبه، بیه و پیش بورو.“ پس اتای جتی قد پگ نفرای خو و تمام بچکیچای که قد ازو بود، پیش رفت.
^{۲۳} غیتیکه پگ مردم تیر شد، تمام باشنده های سرزمین اسرائیل د آواز بلند چخرا کد؛ پادشاه از دره قدرون تیر شد و تمام مردم سون بیابو حرکت کد.

^{۲۴} صادوق پیشوا ام آمد و پگ لایوی که قد ازو بود صندوق عهد خدا ره مؤبرد. وختی اونا صندوق خدا ره تاه ایشته، آبیاتار قربانی تقدیم کده رفت تا غیتیکه پگ مردم از شار بر شده خلاص شد.

^{۲۵} اوخته پادشاه د صادوق گفت: ”صندوق خدا ره پس د شار ببر. اگه خدا د بله مه نظر لطف کد، او مره پس میره و دز مه اجازه میدیه که ام صندوق و ام جایگاه شى ره بنگرم.“^{۲۶} لیکن اگه موگیه: ’ما از تو راضی نیستم، بیل که هر چیزی که د نظر ازو خوب معلوم موشه، امو ره د حق مه انجام بدیه.“

^{۲۷} پادشاه ادامه دده د صادوق پیشوا گفت: ”آیا تو غیبگوی نیستی؟ بخیر-و- سلامت پس د شار بورو! دُو باچه شمو ام قد شمو قتی بوره، ام اخیمصص باچه

ازتو و ام یوناتان باچه اَبیاتار. ^{۲۸} توخ کو، ما د بیابو د جایی که او دریا کم آسته
معطل مونم تا پیغام شمو دز مه برسسه و ما از اوضاع باخبر شنم. ^{۲۹} پس
صادوق و اَبیاتار صندوقِ خدا ره پس د اورشلیم برد و اونا د امونجی مند.

^{۳۰} لیکن داوود سون باله د کوه زیتون رفت، و د حالیکه مورفت چخرا موكد؛ سر
ازو پوشیده بود و پای شی لُچ، و تمام مردمی که قد شی قتی بود ام سرهای خو
ره پوشندد و چخرا کده مورفت. ^{۳۱} د امزو غیت د داوود گفته شد که: ”اَخیتوفل
ام د مینکل امزو خیانتکارا آسته که قد اَبشالوم یگجای شده.“ اوخته داوود گفت:
”آی خداوند، مشوره اَخیتوفل ره بلده اَبشالوم احمقانه معلوم کو.“

^{۳۲} وختی داوود د بله کوه رسید، د جایی که مردم خدا ره عبادت موكد، او دید که
حوشای ارکی قد کالای چکچک و سر خاکپر د دم راه شی آمد. ^{۳۳} داوود دزو
گفت: ”اگه قد ازمه بوری، بار گردون مه موشی؛ ^{۳۴} لیکن اگه پس د شار بوری و
د اَبشالوم بگی: ”آی پادشاه، ما خدمتگار تو موشم. امو رقم که د سابق خدمتگار
آته تو بودم، آلی خدمتگار ازتو موشم.“ اوخته تو میتنی که مشوره اَخیتوفل ره
بلده مه باطل کنی. ^{۳۵} صادوق پیشوا و اَبیاتار پیشوا ام د اونجی قد تو آسته. هر
چیزی که از خانه پادشاه شنیدی، او ره د صادوق پیشوا و اَبیاتار پیشوا بگی.
^{۳۶} اونه، دو باچه ازوا اَخیمعص باچه صادوق و یوناتان باچه اَبیاتار ام د اونجی
قد ازوا آسته. هر چیزی که شنیدی، د وسیله ازوا دز مه ری کو.“

^{۳۷} پس حوشای رفیق داوود د شار رسید و اَبشالوم ام د اورشلیم داخل شد.

داوود و صیبا

۱۶ وختی داوود از سر کوه کم وری او طرف تیر شد، دید که صیبا خدمتگار
مفیوشیت قد یگ جوهره الاغ پالون شده که دو صد دانه نان، صد دانه کیک

کشمی، صد دانه کیک انجیری و یگ مشک شراب انگور د بِلِه ازوا بار بُود، د دم راه شی آمد. ^۲ پادشاه د صیبا گُفت: ”امی چیزا ره از چی خاطر اُوردی؟“ صیبا گُفت: ”امی اُلاغا بلده خانوار پادشاه آسته که سوار شنه و نان و انجیر بلده خوراک خدمتگارا و شراب انگور بلده وچی کدون کسای که د بیابو منده شده.“ ^۳ پادشاه گُفت: ”باچه بادار تو کجا آسته؟“ صیبا د پادشاه گُفت: ”او د اورشلیم شسته، چون او موگیه که، امروز خانوار اسرائیل پادشاهی بابِه مره دز مه پس میدیه.“ ^۴ اوخته پادشاه د صیبا گُفت: ”آلی تمام مال-و-دارایی مفیوشیت از تو بشه.“ صیبا گُفت: ”نوکر تو آستم، آی بادار مه پادشاه، بیل که نظر لطف تو د بِلِه مه بشه.“

شمعی داوود ره دوکری مونه

^۵ وختیکه داوود پادشاه د بحوریم رسید، د اونجی یگ نفر از اولاد بابِه خانوار شائل د نام شیمی باچه جیرا بر شده آمد. او د حالیکه میمد، دوکری موكد. ^۶ او داوود و پگ خدمتگرای داوود پادشاه ره قد سنگ میزد، باوجود که تمام مردم و پگ مردای جنگی د طرف راست و طرف چپ داوود قرار دشت. ^۷ شیمی دوکری کده اینی رقم موگفت: ”گم شو! گم شو! آی مرد خونی و آی مرد بے ارزش! ^۸ خداوند انتقام خون تمام خانوار شائل ره که تو د جای شی پادشاهی کدی از تو گرفته و خداوند پادشاهی ره د دست باچه تو آبشالوم تسلیم کده. توخ کو، بلا-و-مصیبت د بِلِه تو آمده، چراکه تو یگ مرد خونی آستی.“

^۹ اوخته آبیشای باچه صرویه د پادشاه گُفت: ”چرا ای سگ مُرده بادار مه پادشاه ره دوکری کنه؟ اجازه بدی که بورم و سر شی ره از تن شی جدا کنم.“ ^{۱۰} لیکن پادشاه گُفت: ”آی باچه های صرویه، شمو ره دز مه چی غرض آسته؟ بیلید که دوکری کنه، چون اگه خداوند دزو گُفته که، داوود ره دوکری کو، پس کی آسته که بگیه، چرا ای کار ره مونی؟“ ^{۱۱} و داوود د آبیشای و تمام خدمتگرای خو

گفت: ”اونه، باچه خود مه که از پشت کمر مه د وجود آمده، قصد گرفتون جان مره دره؛ پس چيقس کلوتر امی بنیامینی ای قصد ره دشته بشه! او ره تنها ایله کنید و بیلید که دوکری کنه، چون خداوند دزو امر کده. ^{۱۲} شاید خداوند د مصیبت مه نظر کنه و خداوند د عوض دوکری که امروز ای نفر مونه، دز مه اجر خوب بدیه.“ ^{۱۳} پس داوود و نفرای شی د راه خو ادامه دد و شمعی از بغل کوهی که روی د روی ازوا بود رفت و د حالیکه مورفت، دوکری کده او ره قد سنگ میزد و خاک باد موکد. ^{۱۴} پادشاه و تمام مردمی که قد ازو بود، منده-و-زله د دریای اردن رسید و د اونجی مندگی گرفت.

مشوره اخیتوفل د ابشالوم

^{۱۵} د امزو غیت که ابشالوم و پگ مردای اسرائیل د اورشلیم آمد، اخیتوفل ام قد شی قتی بود. ^{۱۶} وختی حوشای آرکی، رفیق داوود د پیش ابشالوم آمد، حوشای د ابشالوم گفت: ”زنده باد پادشاه! زنده باد پادشاه!“ ^{۱۷} ابشالوم د حوشای گفت: ”آیا وفاداری تو بلده رفیق تو امی بود؟ چرا قد رفیق خو نرفتی؟“ ^{۱۸} حوشای د ابشالوم گفت: ”نه، بلکه کسی ره که خداوند و امی مردم و پگ مردای اسرائیل انتخاب کده، ما خدمتگار امزو استم و د پیش امزو باقی مومم.“ ^{۱۹} علاوه ازی، ما کی ره باید خدمت کنم؟ آیا نباید باچه شی ره خدمت کنم؟ ارے، امو رقم که ما د خدمت آته تو بودم، امو رقم د خدمت ازتو ام استم.“

^{۲۰} اوخته ابشالوم د اخیتوفل گفت: ”تو دز مو مشوره بدی؛ مو چیز کار کنی؟“ ^{۲۱} اخیتوفل د ابشالوم گفت: ”قد خاتونوی آته خو که او بلده نگاهوانی خانه ایشه، خاو کو؛ وختی تمام اسرائیل بشنوه که تو د نظر آته خو بد شدی، اوخته دست تمام کسای که قد تو آسته، قوت پیدا مونه.“ ^{۲۲} پس اونا د بله بام بلده ابشالوم یگ خیمه زد و ابشالوم د پیش چیم تمام بنی اسرائیل قد خاتونوی آته خو خاو کد. ^{۲۳} مشوره که اخیتوفل د امزو روزا میدد، رقم ازی بود که یگو کس از خدا هدایت

طلب کُنه. پس هر مشوره اَختیوفلِ ام بلده داؤود و ام بلده اَبشالوم امی رقم باآرزش بُود.

حُوشای مشوره اَختیوفلِ ره باطلِ مونه

۱۷ اَختیوفلِ د اَبشالوم کُفت: ”دَز مه اِجازه بیدی که دوازده هزار نفر ره اِنْتخاب کُنم و باله شُده اِمشاو د دُمبالِ داؤود بورم. ۲ د حالیکه او منده آسته و روحیه شی از دست رفته، ما د بِلِه ازو میرسُم و او ره وَحْشَت زده مُونم و تمام مردمی که قد شی آسته دوتا مونه؛ اوخته تنها پادشاه ره مَوکُشَم ۳ و تمام مردم ره دُوباره د پیش ازتو میرم؛ چُون مردی ره که تُو طلب مونی، مرگ ازو باعثِ پس آمدون پگ موشه و تمام قوم د صلح-و-امنیت زندگی مونه.“ ۴ ای توره د نظر اَبشالوم و تمام ریش سفیدای اسرائیل خوب معلوم شد.

۵ اوخته اَبشالوم کُفت: ”حُوشای آرکی ره ام کوی کنید تا ازو ام بَشَنوی که او چیزخیل مَوگیه.“ ۶ وختی حُوشای د پیش اَبشالوم آمد، اَبشالوم دَزو کُفت: ”اَختیوفلِ اینی رقم کُفته، آیا مُطابقِ کُفته ازو عمل کنی؟ اگه مَوگی نه، تُو نظر خُو ره بگی.“

۷ حُوشای د اَبشالوم کُفت: ”مشوره ره که اَختیوفلِ اِمدفعه دده، خوب مشوره نییه.“ ۸ و حُوشای اِدامه دده کُفت: ”تُو میدنی که آته تُو و نفرای شی مردای جنگی آسته و رقم خرسی که چُوچه های شی د بیابو از شی گرفته شُده بَشه سر قار آسته. علاوه ازی، آته تُو آدم جنگ دیده آسته، او شاو ره د مینکلِ مردم تیر نمونه. ۹ بدن که امی آلی او خود ره د یگو غار یا یگو جای دیگه تاشه کده. و اگه ایطور شنه که بعضی نفرای ازمو د شروعِ جنگ کُشته شُده بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بَشَنوه، مَوگیه، د مینکلِ لشکری که از اَبشالوم پیروی مونه، یگ کُشتار شُده.“ ۱۰ و آدم دلیری که دل شی رقم دل شیر بَشه، کاملاً بے جرأت موشه، چُون

تمام اسرائیل میدنه که آته تو یگ مرد جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مردای دلیر.^{۱۱} پس نظر ازمه ای آسته که تمام مردم اسرائیل از دان تا بیئرشبع که رقم ریگ دریا آلی بے حساب آسته، د پیش ازتو جم شنه و جناب خود تو اونا ره د جنگ رهبری کنی.^{۱۲} اوخته د هر جای که او پیدا شنه د جان شی موری و رقمی که شبم د بله زمی میریزه د بله ازو تاه موشی و او و پگ کسای که قد ازو آسته یگ شی زنده نمومنه.^{۱۳} و اگه او د منه یگو شار عقب نشینی کنه، اوخته تمام اسرائیل ریسپونا ره د امزو شار میره و مو او ره کش کده د دره میندزی تا یگ سنگ ریزه ام د امزو جای باقی نمه.^{۱۴} پس آبشالوم و تمام مردای اسرائیل گفت: ”مشوره حوشای آرکی از مشوره اخیتوفل کده بهتر آسته.“ چون خداوند تصمیم گرفتد که مشوره خوب اخیتوفل ره باطل کنه تا تباهی ره د بله آبشالوم بیره.

^{۱۵} اوخته حوشای د صادوق پیشوا و ابیاتار پیشوا گفت: ”اخیتوفل د آبشالوم و ریش سفیدای اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم.^{۱۶} پس آلی د زودی نفر ری کُو و د داوود خبر دده بگی، امشاو د جای که او دریا کم آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه او طرف تیر شو؛ اگه نه، پادشاه و تمام کسای که قد شی آسته، نابود موشه.“^{۱۷} یوناتان و اخیمص د عین-روگل منتظر میششت و یگ کنیز آمده دزوا خبر میورد و اونا رفته خبر ره د داوود پادشاه میرسند، چون اونا بخاطری که دیده نشنه، د شار داخل نموشد.^{۱۸} لیکن یگ جوان اونا ره دید و د آبشالوم خبر دد. پس اونا هر دوی شی د زودی رفت و د خانه یگ نفر د بحوریم داخل شد که د منه حولی ازو یگ چاه بود و اونا د منه امزو چاه تاه شد.^{۱۹} خاتون صاحب خانه یگ چیز ره گرفته د دان چاه اوار کد و د سر شی غله-و-دانه پاش دد تا چیز معلوم نشنه.^{۲۰} وختی خدمتگرای آبشالوم د پیش امزو خاتو د خانه آمد، اونا گفت: ”اخیمص و یوناتان کجا یه؟“ خاتو دزوا گفت: ”اونا از جوی آو تیر شده رفت.“ پس وختیکه اونا پالید و امو دو ره پیدا نتست، اونا پس د اورشلیم رفت.

^{۲۱} بعد از رفتونِ ازوا، امو دُو از چاه بُر شد و رفته د داؤود پادشاه خبر دد. اونا د داؤود گُفت: ”باله شُنید و د زودی از او تیر شُنید، چراکه اخیتوفل د باره شمو اینی رقم مشوره دده.“ ^{۲۲} پس داؤود و تمام مردمی که قد شی قتی بُود، باله شده از دریای اُردن تیر شد و تا دمِ روز واز شدو یکی ازوا ام باقی نَمند که از دریای اُردن تیر نشده بشه.

^{۲۳} وختی اخیتوفل دید که مشوره شی عملی نشد، او اُلاغ خوره پالو کد و باله شده د شارِ خود خُو د خانه خُو رفت. د اُونجی او کارای خانه خوره سر-و-سامان دد و بعد ازو خود ره دار زد. پس او مُرد و د قبر آته خُو دفن شد.

^{۲۴} اوخته داؤود د مَحَناییم آمد و اَبشالوم قد تمام مردای اسرائیل از دریای اُردن تیر شد. ^{۲۵} د امزو غیت اَبشالوم عماسا ره د جای یوآب قومندان لشکر مقرر کدد؛ عماسا باچه یگ نفر د نام یترای اسرائیلی بُود که یترا قد اَبیجایل دخترِ ناحاش خوارِ صرویه توی کدد؛ صرویه آبه یوآب بُود. ^{۲۶} پس اَبشالوم و اسرائیلی ها د سرزمینِ جلعاد خیمه زد.

^{۲۷} وختیکه داؤود د مَحَناییم رسید، شویی باچه ناحاش از ربتِ عمونیا، ماگیر باچه عمیئیل از لو-دبار و برزلائی جلعادی از روگلیم ^{۲۸} بستره ها، کاسه ها و ظرفای گلی ره قد گندم، جو، آرد، غله بریو شده، لوبیا، عدس، نخود بریو شده، ^{۲۹} عسل، قیماق، گوسپو و پنیرِ گاوی بلده خوراکِ داؤود و مردمی که قد شی بُود اُورد، چون اونا گُفت: ”مردم د امزی بیابو گُشنه و تُشنه و منده-و-زله آسته.“

مرگِ اَبشالوم

۱۸ داؤود مردای ره که قد شی بُود، جم کد و د بِله ازوا قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین کد. ^۲ داؤود لشکر ره د سه دسته ریی کد: یگ دسته

ره زیر قومنده یوآب، یگ دسته ره زیر قومنده ابیشای برار یوآب باچه سرویه و یگ دسته ره زیر قومنده اتای جتی. اوخته پادشاه د لشکر گُفت: ”ما خود مه ام قد شمو مورم.“^۲ لیکن لشکر گُفت: ”تو نباید بوری، چون اگه مو دوتا کنی بلده ازوا هیچ اهمیت ندره؛ حتی اگه نیم ازمو بُمری، باز ام بلده ازوا هیچ اهمیت ندره. لیکن تو برابر ده هزار ازمو آرزش دری؛ پس بهتر آسته که تو د شار بُمنی و دز مو کومک ری کنی.“^۳ پادشاه دزوا گُفت: ”هر رقم که د نظر شمو خوب معلوم موشه، ما امو رقم مونم.“ پس پادشاه د بغل درگه شار ایسته شد و تمام لشکر د دسته های صد نفری و هزار نفری حرکت کد.^۴ پادشاه د یوآب، ابیشای و اتای امر کده گُفت: ”قد ابشالوم باچه مه بخاطر ازمه د نر می رفتار کنید.“ وختیکه پادشاه د پگ قومندانان د باره ابشالوم دستور دد، تمام لشکر شنید.

^۵ پس لشکر د جنگ اسرائیل د صحرا رفت و جنگ د جنگل افرایم در گرفت. ^۶ لشکر اسرائیل از پیش خدمتگاری داوود شکست خورد و د امزو روز کُشتار کته د اونجی رخ دد و بیست هزار نفر کُشته شد. ^۷ جنگ د تمام منطقه تیت شد و تعداد کسای که د امزو روز د وسیله جنگ کُشته شد، کلوتر از کسای بود که قد دم شمشیر کُشته شد.

^۸ د امزو غیت ابشالوم قد خدمتگاری داوود روی د روی شد. ابشالوم د بله قاطر سوار بود و قاطر د زیر شاخه های یگ درخت بلوط کته درآمد و سر ازو د شاخه های درخت بلوط بند مند. د حالیکه او د مینکل آسمو و زمی اوزو مند، قاطری که د تی پای شی بود پیش رفت. ^۹ یگ نفر او ره دید و د یوآب خبر دده گُفت: ”اونه، ما دیدم که ابشالوم د یگ درخت بلوط اوزو منده.“ ^{۱۰} یوآب د نفری که دزو خبر اوردد گُفت: ”واقعاً او ره دیدی؟ پس چرا او ره د امونجی کُشته د زمی نزدی تا ما دز تو ده مِثقال نقره و یگ کمر بند میددم؟“ ^{۱۱} لیکن امو نفر د یوآب گُفت: ”اگه هزار مِثقال نقره ام د دست مه دده موشد، ما دست خو ره د بله باچه پادشاه یراز نموکدم، چون پادشاه دز تو و ابیشای و اتای د حالیکه مو

گوش مُوکدی امر کده گُفت، 'بِخاطرِ ازمه از اَبشالوم باچه مه حِفَاطت کُنید.'
^{۱۳} و اگه ما خیانتکارانه رفتار کده جانِ ازو ره میگرِفتم -- چُون هیچ چیز از
پادشاه تاشه نَمومنه -- اوّل خود تُو دَ ضِد مه ایسته موشدی." ^{۱۴} اوخته یوآب
گُفت: "ما نَمیتُم وخت خُو ره قد ازتو ای رقم ضایع کُئم." پس سه دانه نِیزه ره دَ
دِست خُو گرِفَت و دَ دِل اَبشالوم زِد دَ حالیکه او هنوز دَ مینکل شاخه های بَلُوَط
زنده بُود. ^{۱۵} بعد ازو ده مردِ جوان که سلاح-بردارای یوآب بُود دَ گردِ اَبشالوم جم
شُد و او ره زده کُشت.

^{۱۶} اوخته یوآب شیپور ره دَ صدا اُورد و لشکر از دُمبال کدونِ اسرائیل پس تاو
خورد، چراکه یوآب لشکر ره منع کد. ^{۱۷} اونا جَسَدِ اَبشالوم ره گرِفته دَ یگ
چُقوری کته که دَ جنگل بُود، پورته کد و دَ بِلَه ازو یگ سنگ-قلچِه غدر کته جور
کد. دَ عین حال پگِ لشکرِ اسرائیل دَ خانه های خُو دُوتا کد. ^{۱۸} اَبشالوم دَ غِیتِ
زندگی خُو یگ مَنار بَلده خُو ایستلجی کد که دَ درّه پادشاه آسته، چُون او گُفت:
"ما باچه ندرُم که نام مه از طریقِ ازو باقی بُمنه." پس او دَ بِلَه امزو مَنار نامِ خود
خُو ره ایشت که تا امروز «یادگاری اَبشالوم» گُفته موشه.

داوود از مرگِ اَبشالوم خبر موشه

^{۱۹} اوخته اَخیمعص باچه صادق گُفت: "مره بیل که دَویده بورُم و دَ پادشاه خبرِ
خوش برسَنُم که خُداوند دَ حقِ ازو انصاف کده و او ره از دِستِ دشمنای شی
نجات دده." ^{۲۰} لیکن یوآب دزو گُفت: "امروز تُو خبرِ خوش نموبری؛ تُو میتنی
یگو روزِ دیگه خبرِ خوش برسنی، ولے امروز ای کار ره نمونی، چراکه باچه
پادشاه مُرده." ^{۲۱} اوخته یوآب دَ یگ نفرِ کُوشی گُفت: "بورو، چیزی ره که دیدی دَ
پادشاه بگی." پس نفرِ کُوشی دَ یوآب احترام کد و دَویده رفت. ^{۲۲} اَخیمعص باچه
صادوق بسم دَ یوآب گُفت: "هر رقم که موشه، لُطفاً دز مه ام اجازه بدی که از
پُشتِ نفرِ کُوشی دَویده بورُم." یوآب گُفت: "باچه مه، چرا میخاهی دَویده بوری؟

تُو کُدمِ خبرِ خوشِ نَدَری که بُبری و جایزه بگیری.“^{۲۳} اُو کُفت: ”هر رقم که شنه، ما دَویده مورم.“ پس یوآب کُفت: ”بورو!“ اوخته اخیمص از راهِ آواری دَویده رفت و از نفرِ کُوشی پیش شد.

^{۲۴} دَ امزو غیت داوود دَ دالیزِ مینکلِ دُو درگه شارِ شِشتد؛ پیره‌دار دَ بله بامِ درگه دَ سر دیوال بُر شد و دَ حالیکه توخ مُوکد، اُو یگ نفر ره دید که تنهای خُو دَویده مییه.^{۲۵} اوخته پیره‌دار چیغ زده دَ پادشاه خبر دَد. پادشاه کُفت: ”اگه تنها آسته، خبرِ خوش دَ دان شی یه.“ دَ حالیکه اُو نفر آمده نزدیک مُوشد،^{۲۶} پیره‌دار یگ نفر دیگه ره دید که دَویده مییه؛ اوخته پیره‌دار دَ دروازه‌وان کُفت: ”یگ نفر دیگه تنهای خُو دَویده مییه.“ پادشاه کُفت: ”اُو ام خبرِ خوش میره.“^{۲۷} پیره‌دار کُفت: ”دَویدونِ نفرِ اولی رقمِ دَویدونِ اخیمص باچه صادق آسته.“ پادشاه کُفت: ”اُو یگ آدمِ خُوب آسته و حتماً خبرِ خُوب میره.“

^{۲۸} اخیمص چیغ زده دَ پادشاه کُفت: ”خیر-و-خیریت آسته!“ اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه قد رُوی خُو دَ زمی اُفتد و کُفت: ”حمد-و-ثنا دَ خداوند، خدای تُو! اُو امو مردا ره که دست خُو ره دَ خلافِ بادار مه پادشاه باله کدد، دَ بادار مه تسلیم کد.“^{۲۹} پادشاه کُفت: ”آیا اَبشالوم باچه مه جور آسته؟“ اخیمص دَ جواب شی کُفت: ”وختی یوآب مره و خدمتگارِ دیگه پادشاه ره ربی کد، ما غدرِ غریو کته ره دیدم، لیکن نفامیدم که چیز خیل بود.“^{۳۰} پادشاه کُفت: ”ای سُو بیه و دَ اینجی ایسته شو.“ پس اُو امونجی رفته ایسته شد.

^{۳۱} اوخته نفرِ کُوشی رسید و کُفت: ”بلده بادار مه پادشاه خبرِ خوش آسته! چُون خداوند امروز دَ حق تُو انصاف کد و تُو ره از دستِ تمامِ کسای که دَ خلاف تُو باله شدد، نجات دَد.“^{۳۲} پادشاه دَ نفرِ کُوشی کُفت: ”آیا اَبشالوم باچه مه جور آسته؟“ نفرِ کُوشی دَ جواب شی کُفت: ”دُشمنای بادار مه پادشاه و تمامِ کسای که باله مُوشه تا دَز تُو ضرر برسنه، عاقبت شی مثلِ امزو جوان بشه.“

۳۳ پادشاه غدر غمگی شد و د اُتاقی که بله دالیز درگه شار بود، بُر شده چخرا کد. او د حالیکه مورفت، اینی رقم موگفت: ”آی باچه مه آبشالوم! آی باچه مه، آی باچه مه آبشالوم! کشکه ما د جای تو مو مُردم، آی باچه مه آبشالوم، آی باچه مه!“

یوآب داؤود ره سرزنش مونه

۱۹ د یوآب گفته شد که، ”اونه، پادشاه چخرا مونه و بلده آبشالوم ماتم گرفته.“^۲ پس پیروزی امزو روز بلده تمام لشکر د ماتم تبدیل شد، چون مردم د امزو روز شنید که پادشاه بخاطر باچه خو غمگی شده.^۳ لشکر د امزو روز دزکی د شار داخل شد، رقم کسای که از جنگ دوتا کده بشه و از شرمندگی دزکی د شار داخل شنه.^۴ پادشاه روی خو ره پوشند و پادشاه د آواز بلند چخرا کده گفت: ”آی باچه مه آبشالوم! آی باچه مه آبشالوم، آی باچه مه!“

۵ اوخته یوآب د منه خانه د پیش پادشاه آمد و دزو گفت: ”امروز تو روی تمام خدمتگاری خو ره قد شرم پوشندی، روی خدمتگاری ره که جان از تو و جان باچه ها و دختران تو و جان خاتونو و کنیزای تو ره نجات دد.^۶ ازی که تو دشمنای خو ره محبت کدی و از دوستای خو بد بردی، تو امروز واضح کدی که قومندانان و خدمتگاران بلده تو هیچ ارزش ندره؛ چون ما فامیدم که اگه آبشالوم امروز زنده موبود و مو پگ مو مو مُردی، تو خوش موشدی.^۷ پس آلی باله شده برو بیه و د خدمتگاری خو تورای دلگرم کونده بگی؛ ما د خداوند قسم موخورم که اگه برو نیی، امشاو یگ نفر ام قد از تو باقی نمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای آسته که از جوانی تا آلی ره د بله تو آمده.“^۸ اوخته پادشاه باله شد و د پیش درگه شار شست؛ و د لشکر گفته شد که: ”اونه، پادشاه د پیش درگه شار شسته،“ و پگ لشکر د پیش پادشاه آمد.

پس آمدون داؤود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکر اسرائیل دوتا کده د خانه‌های خو رفتد. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه های اسرائیل قد یگدیگه خو جر-و-بحث کده موگفت: ”پادشاه مو ره از دست دشمنای مو خلاص کده و او کسی آسته که مو ره از دست فلسطینیا نجات دده، لیکن آلی او بخاطر ابشالوم از سرزمین مو دوتا کده؛ ^{۱۰} و ابشالوم ره که مو مسح کده د بله خو پادشاه جور کدوی، او د جنگ کشته شده. پس آلی چرا د باره پس آوردون پادشاه هیچ چیز نموگید؟“

^{۱۱} داؤود پادشاه د صادق پیشوا و ابیاتار پیشوا اینی پیغام ره ری کده گفتم: ”د ریش سفیدای یهودا بگید، چرا شمو د پس آوردون پادشاه د خانه شی از پگ کده آخر آستید، د حالیکه توره تمام اسرائیل د پیش پادشاه د جایی که آسته رسیده؟ ^{۱۲} شمو برارون مه آستید، شمو گوشت و استغون مه آستید؛ پس چرا شمو د پس آوردون پادشاه از پگ کده آخر آستید؟“ ^{۱۳} و د عماسا بگید، آیا تو گوشت و استغون مه نیستی؟ خدا مره سخت جزا بدیه، اگه تو بلده همیشه د جای یوآب قومندان لشکر مه نشنی.“

^{۱۴} پس عماسا دل تمام مردای یهودا ره د دست آورد و پگ ازوا یگ دل و یگ فکر شد؛ و اونا د پادشاه پیغام ری کده گفتم: ”تو و تمام خدمتگاری تو پس بیید.“ ^{۱۵} اوخته پادشاه پس آمد و د دریای اردن رسید؛ و مردم یهودا د دم راه پادشاه د جلال آمد تا پادشاه ره از دریای اردن تیر کده بیره.

^{۱۶} شمعی باچه جیرای بنیامینی از بحوریم د عجله قد مردم یهودا د دم راه داؤود پادشاه آمد؛ ^{۱۷} قد ازو یگ هزار نفر از بنیامین آمد و صیبا خدمتگار خانوار شائل قد پوزده باچه خو و بیست خدمتگار خو قد ازو قتی بود. اونا د عجله از دریای اردن د پیش پادشاه تیر شد. ^{۱۸} اونا تیر شده رفت تا خانوار پادشاه ره از

دریا تیر کده بیره و هر کاری که دَ نظرِ پادشاهِ خُوب معلوم شنه، انجام بديه.

شِمعی باچه جیرا امی که از دریای اُردُن تیر شد، اُو دَ پیشِ پادشاهِ رُوی دَ خاک اُفتد^{۱۹} و دَ پادشاهِ گُفت: ”اُمیدوار اَسْتَم که بادر مه، مَره گُناهکار حساب نکنه و خطای ره که خِدمتگار شی دَ روزی بُر شُدونِ بادر خُو پادشاه از اورشَلیم مُرتکب شُدِه دَ یاد خُو نیره و پادشاه اُو ره دَ دلِ خُو نگیره.^{۲۰} چُون ما خِدمتگار تُو مِیدَنَم که ما گُناه کدیم؛ امزی خاطر اینه، اِمروز ما از تمام خانوارِ یوسُف کده اولتر دَ دَمِ راهِ بادر خُو پادشاه اَمَدیم.“^{۲۱} اوخته اَبیشای باچه صرُویه دَ جواب شی گُفت: ”آیا شِمعی بخاطری که مَسَح شُدِه خُداوند ره دَوکری کده، کُشته نشنه؟“^{۲۲} لیکن داوود گُفت: ”آی باچه های صرُویه، شُمور ره دَز مه چی غرض اَسْتِه؟ چرا شُمور اِمروز دُشمنون مه شُدید؟ آیا اِمروز ام یگو کس باید دَ اسرائیل کُشته شنه؟ آیا ما نَمِیدَنَم که ما اِمروز پادشاهِ اسرائیل اَسْتَم؟“^{۲۳} پس پادشاه دَ شِمعی گُفت: ”تُو نَمومری.“ و پادشاه بَلده اَزو قَسَم خورد.

^{۲۴} دَ اَمزو غیت مِفیبوشیت نوسیه شائلول ام دَ دَمِ راهِ پادشاه اَمَد؛ اُو از روزی که پادشاه رُفتد تا روزی که صَحیح-و-سلامت پس اَمَد، نه دَ فِکر پای های خُو شُدَد، نه ریش خُو ره اِصلاح کُدد و نه کالای خُو ره شُشتد.^{۲۵} وختیکه اُو از اورشَلیم دَ دَمِ راهِ پادشاه اَمَد، پادشاه دَزو گُفت: ”آی مِفیبوشیت، چرا قد ازمه نَمدی؟“^{۲۶} اُو دَ جواب شی گُفت: ”آی بادر مه پادشاه، خِدمتگار مه مَره بازی دَد؛ ما دَ خِدمتگار خُو گُفْتَم، ’اُلاغ مَره پالون کُو تا ما سوار شُدِه دَ پیشِ پادشاه بورم.‘ چُون خِدمتگار تُو شل اَسْتِه؛ لیکن اُو اَمو کار ره نکد،^{۲۷} بلکه دَ بَله خِدمتگار تُو دَ پیشِ بادر مه پادشاه تَهْمَت کد. مگم بادر مه پادشاه رقمِ ملایکه خُدا اَسْتِه؛ پس هر چیزیی که دَ نظر تُو خُوب معلوم موشه، اَمور ره انجام بدي.^{۲۸} باوجودِ که تمام خانوارِ آته مه دَ پیشِ بادر مه پادشاه سزاوارِ دیگه چیز نَبود بغیر از مرگ، لیکن تُو خِدمتگار خُو ره دَ مینکلِ کسای شندی که دَ دسترخون تُو مُوخوره. پس ما دیگه چی حق دَرُم که دَ پیشِ پادشاه ناله-و-فریاد کنم.“

^{۲۹} پادشاه دَرُوشی گُفت: ”چرا اِیْقَس کَلو توره مُوگی؟ ما گُفتیم که تُو و صِیبا زمی ره تقسیم کنید.“ ^{۳۰} مَفِیْبوشِت دَ پادشاه گُفت: ”بیل که پگ شی ره امو بگیره؛ امی که بادار مه پادشاه صَحیح-و-سَلامت پس دَ خانِه خُو اَمده، بَلده مه هر چیز اَسته.“

^{۳۱} اوخته بَرزَلای جِلعادی از روگِلیم اَمَد تا قد پادشاه از دریای اُردُن تیر شُنه و تا اُو ره همراهی کده از دریای اُردُن تیر کنه. ^{۳۲} بَرزَلای یگ مَرِد غَدِر پیر بُود که هشتاد سال عُمَر دَشت. وختیکه پادشاه دَ مَحنايیم بُود، بَرزَلای خوراک ازو ره تَهیه مُوکد، چُون اُو یگ مَرِد غَدِر تُروتمند بُود. ^{۳۳} پادشاه دَ بَرزَلای گُفت: ”قد ازمه بیه و دَ اورشَلیم قد ازمه بُمَن و ما فِکَر خُو ره سُون تُو میگیرم.“ ^{۳۴} لیکن بَرزَلای دَ پادشاه گُفت: ”چند سال از زندگی مه منده که ما قد پادشاه دَ اورشَلیم بورم؟“ ^{۳۵} ما فِعلاً هشتاد ساله اَسْتُم. آیا ما میتنم خُوب و بد ره فرق کنم؟ آیا خِدمتگار تُو مَرِه چیزی ره که مُوخوره و وُچی مونه، موفامه؟ آیا وختیکه یگ خاتو یا یگ مَرِد بَیت میخانه ما میتنم آواز شی ره بَشَنوُم؟ پس چرا خِدمتگار تُو بَلده بادار خُو پادشاه یگ بار اِضافی بَشه؟ ^{۳۶} آلی خِدمتگار تُو قد پادشاه چند قَدَم دَ اُو طرفِ دریای اُردُن موره و بس. چرا پادشاه از مه اِیْقَس قَدردانی کنه؟ ^{۳۷} اُطفأ بیل که خِدمتگار تُو پس بوره تا دَ شارِ خود خُو بُمره و دَ نزدیک قَبِرِ آته و آبه خُو دَفن شُنه. لیکن اینه، خِدمتگار تُو کِمهام حاضِر اَسته، بَلده شی اِجازه بدی که قد بادار مه پادشاه بوره و هرچیزی که دَ نظر تُو خُوب معلوم موشه بَلده شی انجام بدی.“ ^{۳۸} پادشاه گُفت: ”خوبه، کِمهام قد ازمه بوره و ما هر چیزی که دَ نظر تُو خُوب معلوم شُنه بَلده شی انجام میدیم؛ و تُو هر چیزی که از مه خواهش کنی بَلده تُو دَ جای میرم.“ ^{۳۹} پس تمام مَرِدُم از دریای اُردُن تیر شد؛ و پادشاه پیش از تیر شدو بَرزَلای ره ماخ کده بَرکت دَد و بَرزَلای پس دَ خانِه خُو رفت. ^{۴۰} پادشاه از دریا دَ جِلجال تیر شد و کِمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه، تمام لَشکَرِ یهوذا و نِیم لَشکَرِ اِسرائیل پادشاه ره همراهی کده اُورد.

۴۱ اوخته تمام مردای اسرائیل د پیش پادشاه آمد و د پادشاه گُفت: ”آی پادشاه، چرا برارون مو مردای یهودا، تُو ره دزی کد و تُو و خانوار تُو ره قد تمام نفرای تُو قتی از دریای اُردن تیر کده اُورد؟“ ۴۲ پگ مردای یهودا د جواب مردای اسرائیل گُفت: ”بخاطری که پادشاه نزدیکانه مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟ آیا مو کُدم چیز از پادشاه خوردی و یا دز مو کُدم بخششی دده؟“ ۴۳ اوخته مردای اسرائیل د جواب مردای یهودا گُفت: ”مو د پادشاه ده حصّه درے و حق ازمو د داوود ام از شمو کده کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-و-حقیر حساب مونیید؟ آیا مو نبودی که اول د باره پس اُردون پادشاه خُو توره گُفتی؟“ لیکن تورای مردای یهودا از مردای اسرائیل کده زور بود.

شورشِ شِبع

۲۰ د امزو غیت یگ آدم فتنه-انگیز د نام شِبع باچه بکری بنیامینی ام د اونجی بود. او شیپور ره د صدا اُورد و گُفت: ”مو د داوود حصّه ندری و از باچه یسی بے نصیب آستی! آی مردم اسرائیل هر کُدم شمو د خیمه خُو بورید!“ ۲ پس تمام مردای اسرائیل از پیروی داوود دست کشید و از شِبع باچه بکری پیروی کد؛ لیکن مردای یهودا قد پادشاه خُو مند و از اُردن تا اورشلیم او ره همراهی کد.

۳ وختی داوود د خانه خُو د اورشلیم آمد، پادشاه امو ده خاتو ره که کنیز شی بود و بلده نگاهوانی خانه ایشند، گرفت و اونا ره د یگ خانه نظر بند کد. او ضرورت های ازوا ره تهیه موكد، لیکن قد ازوا خاو نموشد. پس اونا تا روز مردون خُو نظر بند بود و مثل بیوه ها زندگی موكد.

۴ اوخته پادشاه د عماسا گُفت: ”مردای یهودا ره د بین سه روز د پیش مه جم کو و خود تُو ام د اینجی حاضر بش.“ ۵ پس عماسا رفت تا مردای یهودا ره جم کنه،

لیکن از وختی که پادشاه بلده شی تعیین کدد، طال خورد. ^۶ اوخته داوود د
 ابیشای گُفت: ”آلی شَبَع باچه بکری از ابشالوم کده کلوتر دز مو ضرر میرسنه.
 پس نفرای بادار خو ره بگير و او ره دُمبال کو؛ نشنه که او شارای دیوالدار بلده
 خو پیدا کنه و از گیر مو خلاص شنه.“ ^۷ پس نفرای یوآب قد کریتیا، فلیتیا و تمام
 مردای دلیر-و- جنگی از پشت ازو بر شده رفت؛ اونا از اورشلیم بر شد تا شَبَع
 باچه بکری ره دُمبال کنه. ^۸ وختی اونا د نزدیک سنگ کته د جبعون رسید،
 عماسا د دم راه ازوا آمد. یوآب کالای جنگی پوشیدد و د بله ازو یگ کمر بند قد
 یگ خنجر که د غلاف خو بود د کمر شی بسته بود. امی که او پیش رفت خنجر
 از غلاف خو اُفتد. ^۹ یوآب د عماسا گُفت: ”برار جو، چی حال دری؟“ و یوآب قد
 دست راست خو ریش عماسا ره گرفت که او ره ماخ کنه. ^{۱۰} عماسا متوجه
 خنجری که د دست یوآب بود نشد. پس یوآب خنجر ره د کوره ازو چقی کد و
 روده های ازو د زمی بر شد و او مرد؛ حاجت د ضربه دوّم نشد.

اوخته یوآب و برار شی ابیشای د دُمبال شَبَع باچه بکری رفت. ^{۱۱} و یکی از
 خدمتگرای یوآب د پالوی جسد عماسا ایسته شده گُفت: ”هر کسی که طرفدار
 یوآب و طرفدار داوود آسته، از پشت یوآب بیه.“ ^{۱۲} عماسا د مینکل راه د خون
 خو غوئه شد؛ و غیتی امو نفر دید که تمام لشکر د اونجی ایسته موشه، او
 عماسا ره از مینکل راه کش کده د صحرا برد و یگ رخت ره د بله شی اندخت،
 چون او دید که هر کس که د نزدیک ازو میمد ایسته موشد. ^{۱۳} امی که جسد
 عماسا از مینکل راه باله شد، تمام لشکر از پشت یوآب رفت تا شَبَع باچه بکری
 ره دُمبال کنه.

^{۱۴} شَبَع از مینکل تمام طایفه های اسرائیل تیر شده د ابل بیت- معکه آمد و تمام
 بکریا قد ازو قتی بود؛ اونا جم شده از پشت ازو آمد تا از شی حفاظت کنه.
^{۱۵} اوخته لشکر یوآب آمد و او ره د شار ابل بیت- معکه محاصره کد؛ اونا د برابر
 شار یگ بَغْدی جور کد که او د بغل دیوال قرار گرفت و تمام لشکری که قد

یوآب بُود، دیوال ره میزد تا او ره بیرو کنه. ^{۱۶} د امزو غیت یگ خاتون دانا از منه شار کوی کده گُفت: ”گوش بگیری! گوش بگیر! د یوآب بگید که د اینجی بییه تا ما قد شی توره بگیم.“ ^{۱۷} وختیکه یوآب نزدیک رفت، خاتو گُفت: ”تو یوآب آستی؟“ او د جواب شی گُفت: ”آری، ما آستم.“ اوخته خاتو دزو گُفت: ”تورای کنیز خو ره گوش بگیر.“ یوآب گُفت: ”گوش میگیرم.“ ^{۱۸} خاتو گُفت: ”د زمان قدیم اینی رقم گُفته موشد، د ابل رفته مشوره بگیر.“ و د امزی رقم یگ قضیه حل-و-فصل موشد. ^{۱۹} ما از شاری آستم که د اسرائیل صلح طلب و وفادار آسته؛ و تو میخاهی امی شار ره که د اسرائیل مثل آبه آسته خراب کنی. چرا تو میخاهی که میراث خداوند ره نابود کنی؟“ ^{۲۰} یوآب د جواب شی گُفت: ”از مه دور بشه! از مه دور بشه که ما شار ره خراب یا نابود کنیم.“ ^{۲۱} قضیه او رقم نیسته که تو فکر مونی، بلکه یگ نفر د نام شبع باچه بکری که از کوهستون افرایم آسته، دست خو ره د خلاف داوود پادشاه باله کده. فقط امو نفر ره تسلیم کنید و ما از شار شمو مورم.“ خاتو د یوآب گُفت: ”اینه، سر ازو از بله دیوال بلده تو پورته موشه.“ ^{۲۲} اوخته امو خاتو قد مشوره حکیمانه خو د پیش پگ مردم رفت و اونا سر شبع باچه بکری ره از تن شی جدا کده بلده یوآب پورته کد. اوخته یوآب شیپور ره د صدا آورد و اونا از نزدیک شار هر سوتیت شد و هر کس سون خیمه خو رفت؛ ولے یوآب پس د اورشلیم د پیش پادشاه آمد.

نفرای دربار داوود

^{۲۳} د امزو غیت یوآب قومندان تمام لشکر اسرائیل بود و بنایاه باچه یهویداع قومندان کریتیا و فلیتیا؛ ^{۲۴} ادورام مسئول کارگرای جبری بود و یهوشافاط باچه اخیلود کاتب؛ ^{۲۵} شیوا منشی بود و صادوق و ابیاتار پیشوایو؛ ^{۲۶} و عیرای یائیری ام از طرف داوود مقام پیشوایی دشت.

داؤود انتقام جبعونیا ره از اولاده شائول میگیره

۲۱ دَ زمانِ پادشاهی داؤود سه سال دَوامدار قحطی شد. اوخته داؤود از خُداوند هدایت طلب کد و خُداوند گُفت: ” ای حالت بخاطرِ شائول و خانوارِ خونریزِ ازو پیش آمده، چراکه او جبعونیا ره کُشت.“^۲ جبعونیا از جَمِ بنی اسرائیل نبُود، بلکه باقیمنده اموریا بُود؛ و بنی اسرائیل بلده ازوا قسم خوردد که اونا ره نموکُشه، لیکن شائول بخاطرِ غیرتی که بلده اسرائیل و یهودا دشت، قصد کد که اونا ره از بین بُره. پس داؤود جبعونیا ره کوی کد و قد ازوا توره گُفت.^۳ و پادشاه دَ جبعونیا گُفت: ” بلده شمو چیز کار کنم و گذشته ره چطور جبران کنم تا شمو قومِ خُداوند ره برکت بدید؟“^۴ جبعونیا دز شی گُفت: ” مو از شائول و خانوار شی نُقره و طلا طلب ندری و نه ام بلده مو اجازه آسته که دَ اسرائیل یگو کس ره بکُشی.“ داؤود پرسید: ” شمو از مه چی میخاهید که بلده شمو انجام بدیم؟“^۵ اونا دَ پادشاه گُفت: ” امو نفر که مو ره تباه مُوکد و بلده مو نقشه میکشید که مو ره نابُود کنه تا دَ هیچ نقطه سرزمینِ اسرائیل باقی نمنی، هفت نفر از باچهگونِ خانوارِ ازو ره دز مو تسلیم کو تا مو اونا ره دَ حضورِ خُداوند دَ جبعه شائول که انتخاب شده خُداوند بُود دَ دار اوزو کنی.“ پادشاه گُفت: ” اونا ره دز شمو تسلیم مونم.“

^۷ لیکن پادشاه مفیبوشیت باچه یوناتان ره ایله کد، چراکه قسم خُداوند دَ بین ازوا بُود، یعنی دَ بین داؤود و یوناتان باچه شائول.^۸ پس پادشاه دُو باچه رصفه دُخترِ آیه ره که ارمونی و مفیبوشیت بُود و بلده شائول زیده شدد و پنج باچه میرب دُخترِ شائول ره که بلده عدریئیل باچه برزلائی محولاتی زیده شدد، گرفت^۹ و اونا ره دَ دستِ جبعونیا تسلیم کد؛ جبعونیا اونا ره دَ بله کوه دَ حضورِ خُداوند دَ دار اوزو کد و امو هفت نفر یگجای مُرد. اونا دَ شروعِ روزای جَمِ کدونِ حاصلات، دَ غیتِ جو درو کُشته شد.

^{۱۰} اوخته رصفه دختر آیه یگ پلاس ره گرفته د بله قاده بلده خو اوار کد و از شروع جم کدون حاصلات تا غیتیکه بارو از آسمو د بله ازوا بارید، د روز مرغکوی هوا ره و د شاو جانورای بیابو ره نه‌ایشته که د بله ازوا حمله کنه. ^{۱۱} از کاری که رصفه دختر آیه، کنیز شائول کدد، د داوود خبر دده شد. ^{۱۲} اوخته داوود رفته استغونای شائول و استغونای باچه شی یوناتان ره از مردم یابیش جلعاد گرفت. مردم یابیش جلعاد امو جسدها ره از میدان شار بیت-شان دزی کده اورد، از جای که فلسطینیا اونا ره اوزو کدد؛ چون د روزی که فلسطینیا شائول ره د جلبوع کشتد او ره د دار اوزو کدد. ^{۱۳} پس داوود استغونای شائول و استغونای باچه شی یوناتان ره ازونجی اورد و استغونای کسای ره که د جبعه د دار اوزو شد ام جم کد. ^{۱۴} دمی رقم اونا استغونای شائول و باچه شی یوناتان ره انتقال دده د صیلع د سرزمین بنیامین د قبر قیس آته شائول دفن کد و هر چیزی که پادشاه امر کدد، اونا د جای اورد. بعد ازو خدا دعای ازوا ره که بلده سرزمین خو کدد، قبول کد.

جنگ د خلاف فلسطینیا

^{۱۵} بین فلسطینیا و اسرائیل بسم جنگ شد و داوود قد خدمتگرای خو رفته د خلاف فلسطینیا جنگ کد و داوود از حال رفت. ^{۱۶} اوخته یشبی-بنوب که یکی از اولاده رافا بود و گرنگی نیزه شی سه صد مئقال برونز بود و یگ شمشیر نو د کمر خو دشت، قصد کشتون داوود ره کد. ^{۱۷} لیکن آبیشای باچه صرویه د کومک ازو آمد و امو فلسطینی ره زده کشت. اوخته نفرای داوود قسم خورده دزو گفت: ”تو دیگه قد ازمو د جنگ نمیی؛ نشنه که تو چراغ اسرائیل ره گل کنی.“

^{۱۸} بعد از یگ جنگ قد فلسطینیا د گوب در گرفت که د امزو جنگ سیکای حوشاتی ساف ره کشت؛ ساف ام یکی از اولاده رافا بود. ^{۱۹} بعد ازو یگ جنگ

دیگه قد فَلَسطینیا دَ گوب دَرِ گِرِفَت و دَزُو جَنگِ اِلحانان باچِه یاعیر بیت۔ اَلحَمی، جُلیاتِ جَتی ره کُشت که چیو نِیزه شی رقمِ چیو کارگاهِ بافندگی بُود. ^{۲۰} یگ جنگِ دیگه دَ جَت دَرِ گِرِفَت؛ دَ اُونجی یگ مَرِدِ قَدِ بَلَنَدِ بُود که هر دِست و پای شی شَشِ کَلکِ دَشت که جُمَلِه ازوا بیست و چار کَلکِ مَوْشُد؛ اُو ام از اولادِه رافا بُود. ^{۲۱} وختیکه اُو اسرائیل ره طعنه دَد، یوناتان باچِه شِمعی، باچِه برارِ داؤود اُو ره کُشت. ^{۲۲} امی چار نفر از اولادِه رافا دَ جَت بُود که دَ دِستِ داؤود و خِدْمَتگَرایِ شی کُشته شُدِه اُفتَد.

سُرودِ شُکرگزاریِ داؤود

۲۲ داؤود دَ روزی که خُداوند اُو ره از دِستِ پِگِ دُشمنایِ شی و از دِستِ شائول خلاص کد، توره های امزی سُرود ره دَ وَصِفِ خُداوند خاند ^۲ و کُفت:

”خُداوند قاده۔ و۔ پناهگاهِ مه اَسْتِه، قلعه و نِجاتِ دِهِنْدِه مه.

^۳ اُو خُدایِ مه اَسْتِه، قاده مه که دَزُو پِناه مِیگِیرُم،

سِپَرِ مه و قُدْرَتِ نِجاتِ مه؛

قلعه بَلَنَدِ مه؛ پناهگاهِ مه و نِجاتِ دِهِنْدِه مه،

تُو مَرِه از ظُلْمِ نِجاتِ مِیدی.

^۴ خُداوند ره که لایقِ حَمْد۔ و۔ ثنا اَسْتِه، کُوی کُدُم

و ما از چَنگِ دُشمنایِ خُو نِجاتِ پِیدا کُدُم.

^۵ چراکه جَلِپِه های مَرگِ چارَدورِ مَرِه گِرِفْتُد

و سیل های تباہی دَ بِلِه مه هُجُوم اُورِدُد؛

^۶ ریسپونای عالم مُرده ها دَ دُور مه خود ره پیچَنَدُد

و دام های مرگ دَ پیشِ رُوی مه ایشته شُدُد.

^۷ ما دَ غَیْتِ سَخْتی-و-مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کُدُم

و دَ پیشِ خُدایِ خُو ناله-و-فریاد کُدُم.

اُو از جایگاهِ خُو آواز مره شَنید

و ناله-و-فریاد مه دَ گوشِ ازو رسید.

^۸ اوخته زمی لَرزه کده تکان خورد؛

و بُنیاد های آسمو شور خورده

از شِدَّتِ قارِ ازو دَ حَرَکتِ اَمَد.

^۹ از بینی شی دُود بُر شُد

و از دان شی آتِشِ نُوبِ کُننده

که از شی قوغ ها باد مُوشُد.

^{۱۰} اُو آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد

و دَ تی پای شی تریکی تیره بُود.

۱۱ اُو دَ بَلِه كِرُوبِي سِوَار شُدِه پَرِوَاز كَد

و دَ بَلِه بَال هَاي بَاد دِيْدِه شُد.

۱۲ اُو تَرِيكِي رِه دَ چَارْدُور خُو سَايِيَان جُور كَد،

اُورِهَاي تَرِيك رِه كِه دَز شِي اُوها جَم اَسْتِه.

۱۳ از رُوشَنِي حُضُورِ اَزُو

قُوغ هَاي اَتَش بَاد شُد.

۱۴ خُداوند از اَسْمُو گُرْگُرْدِرَاغ كَد؛

قَاْدِرِ مُتَعَالِ اَوَازِ خُو رِه بُر كَد.

۱۵ اُو تِيْرِهَا رِه اِيْلِه كَدِه دُشْمِنَا رِه تِيْتِ پَرَك كَد

و اَتَشَك رِي كَدِه اُونَا رِه دَ گَلْگَلْمِيْرِي اَنْدَخْت.

۱۶ اُوخْتِه غُوْجِي هَاي دَرِيَا دِيْدِه شُد

و بُنِيَادِ زَمِي نُمَايَان شُد،

از هِيْبَتِ خُداوند

و از شَمَالِ بَادِ بِيْنِي اَزُو.

۱۷ اُو از عَالَمِ بَالِه دَ كُومَكِ مِه رَسِيْدِه مَرِه گِرِفْت

و از آو های کلو بُرو بُر کد.

^{۱۸} او مَره از چنگِ دُشمونِ زورتوی مه خلاص کد،

از چنگِ کسای که از مه بد مُو بُرد؛

چون اونا از مه کده کلو زورتو بُود.

^{۱۹} دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصیبت بُودم، اونا دَ جان مه امد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

^{۲۰} او مَره بُر کده دَ جای پِراخ اُورد؛

او مَره نجات دَد، چراکه او از مه راضی بُود.

^{۲۱} خُداوند دَ مُطابقِ عدالت مه دَز مه اَجْر دَد،

دَ مُطابقِ پاکی دِستای مه قد مه رفتار کد.

^{۲۲} چراکه ما راه های خُداوند ره نگاه کدیم

و شریانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم.

^{۲۳} پگِ احکامِ اَزو دَ پیشِ رُوی مه بُوده

و از دستورای شی دُور نَشُدیم.

^{۲۴} ما دَ حُضُورِ اَزو بے عیب بُودیم

و خود ره از گناه دُور نگاه کدیم.

۲۵ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ مُطابِقِ عَدالْت مه

و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ پِیشِ نَظَرِ اَزو یَه.

۲۶ خُداوند، دَ آدَمِ وِفا دَار، تُو وِفا داری خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفرِ بے عَیب، تُو بے عَیبی خُو ره نِشو مِیدی.

۲۷ دَ آدَمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی،

لیکن دَ آدَمِ چَلباز، هُوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.

۲۸ تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجات مِیدی،

لیکن چِیمای تُو دَ آدَمای کِبری-و-مَغرُورِ اَسْتَه تا اُونَا ره سَرِنِگون کِنی.

۲۹ اَی خُداوند، تُو نُورِ مه اَسْتی؛

خُداوند تَرِیکی مَره دَ رُوشنی تَبدیل مُونه.

۳۰ دَ کُومکِ اَز تُو ما دَ بِلَه لَشکرِ حَمَلَه مُونم

و قَد تَوَكَّل دَ خُدايِ خُو دَ بِلَه دِیوَالِ شَارِها بُر مُوشم.

۳۱ خُدا راه-و-طَرِیقِ شیِ کَامِلِ اَسْتَه؛

کلامِ خُداوند خَالِصِ اَسْتَه.

أُو بَلَدِه تَمَامِ كَسَاي كِه دَزُو پَنَاهِ مُوِيرِه سِپَرِ اَسْتِه.

۳۲ چُون غَيْرِ از خُداوند، كِي خُدا اَسْتِه؟

و غَيْرِ از خُدايِ مو، كِي قَادِه-و-پَنَاهِگَاهِ مو اَسْتِه؟

۳۳ خُدا پَنَاهِگَاهِ مُسْتَحَكَمِ مِه اَسْتِه؛

أُو رَاه-و-طَرِيقِ مَرِه بِي خَطَرِ جُورِ مُونِه.

۳۴ أُو پَايَايِ مَرِه رَقَمِ پَايَايِ اَهُو جُورِ مُونِه

و مَرِه دَ جَايِ هَايِ بَلَنْدِ ايسْتَلْجِي مُوَكُنِه.

۳۵ أُو دِسْتَايِ مَرِه بَلَدِه جَنْگِ تَمْرِينِ مِيدِيِه

تَاكِه بَازُو هَايِ مِه بَتْنِه كَمُونِ بَرُونزِي رِه خَمِ بَدِيِه.

۳۶ اَيِ خُداوند، تُو سِپَرِ نِجَاتِ خُو رِه دَزِ مِه دَدِيِ

و كَوْمَكِ از تُو مَرِه بَزُرْگِ جُورِ كَدِ.

۳۷ زِيَرِ پَايِ مَرِه بَلَدِه قَدَمِ هَايِ مِه پَرَاخِ جُورِ كَدِيِ

تَاكِه پَايَايِ مِه نَلْخَشِه.

۳۸ مَا دُشْمَنَايِ خُو رِه دُمْبَالِ كَدِه اُونَا رِه نَابُودِ مُونِمِ

و تَاكِه نَابُودِ نَشُدِه، پَسِ دُورِ نَمُوخُورِمِ.

۳۹ ما اونا ره نابود كدم؛ ما اونا ره زدم تا ديگه باله نشنه؛

اونا د تي پاي مه افتد.

۴۰ چون تو كمر مره قد قوت بلده جنگ بسته كده

و مخالفاي مره د تي پاي مه اندختي.

۴۱ تو گردون دشمناي مره د دست مه ددي

و ما كساي ره كه از مه بد مويرد، نابود كدم.

۴۲ اونا چيم د راه بود، ليكن هيچ كس نبود كه اونا ره نجات بديه؛

اونا پيش خداوند ناله-و- فرياد كد، ولي او دزوا جواب ندد.

۴۳ ما اونا ره گفته رقم خاك زمي نرم كدم

و د بله ازوا لغه كده رقم گل كوچه پايمال كدم.

۴۴ تو مره از جنجال قوم مه خلاص كدي

و مره د عنوان كته ملت ها برقرار نگاه كدي؛

مردمي ره كه نميشنختم مره خدمت مونه.

۴۵ بيگنه گو خم شده د پيش مه آمد

و امي كه اونا توره مره ميشنوه، از ايد مه موشه.

۴۶ بیگنه‌گو بے روحیه شده

و از جای های مُسْتَحْکَم خُو قد ترس-و- لرز بُرو اَمَد.

۴۷ خُداوند زنده یه! حمد-و- ثنا د قاده-و- پناهگاه مه!

مُتعال باد خُدای که قاده نجات مه اَسْتَه،

۴۸ خُدای که اِنْتِقَام مَره گِرِفت

و قوم ها ره زیر حُکمرانی مه اُورَد،

۴۹ خُدای که مَره از چنگ دُشمنای مه بُرو اُورَد.

خُداوندا، تُو مَره د برابر مُخالفای مه سریلند کدی

و از دِسْت اَدَم ظالِم نجات ددی.

۵۰ امزی خاطر ای خُداوند، تُو ره د مینکل مِلّت ها حمد-و- سپاس مُوگِیم

و بلده ستایش نام تُو سرود میخانم.

۵۱ اُو پیروزی های بُزرگ ره نصیب پادشاه خُو مونه

و رَحْمَت خُو ره د مَسَح شده خُو نشو میدیه،

د داوود و اولاده شی تا اَبْدُالاباد.

تورای آخر داؤود

۲۳ اینمیا تورای آخر داؤود آسته:

”وَحی داؤود باچه یسی،

وَحی مردی که بلند مرتبه شد،

وَحی مَسَح شده خدای یعقوب

و سرودخان مَورِدِ پَسَنَدِ إِسْرَائیل؛

روح خدایوند از طریقِ ازمه توره موگیه

و کلامِ ازو دَ سِرِ زِبُون مه آسته.

خدای إِسْرَائیل توره کُفت،

قاده-و-پناهگاهِ إِسْرَائیل دَز مه کُفت:

کسی که دَ بَلِه مردُمِ عادِلانِه حُکمرانی کنه

و دَ خُدا-ترسی پادشاهی کنه،

أو رقمِ روشنی صُبْحِ آسته،

رقمِ آفتوی که دَ یگِ صُبْحِ بے آؤر بُر موشه،

رقمِ روشنی بعد از بارو

که علف ره از زمی سوزدلجی مونه.

^۵ آیا خانوار مه د حُضُورِ خُداوند امی رقم نییه؟

چُون اُو قد ازمه عهدِ اَبَدی بسته کده

که از هر نگاه با ترتیب و مُستَحکم اَسته.

آیا اُو باعِثِ نَمُوشه که تمام کامیابی مه

و تمام آرزوهای مه د ثمر پَرسه؟

^۶ لیکن آدمای شریر-و-بدکار رقم خار های اَسته که دُور اَندخته موشه،

چراکه اونا قد دِست گِرَفته نَمُوشه.

^۷ کسی که میخایه دزوا دِست بزنه،

باید یگ اَسبابِ آینی یا یگ چِیو نِیزه ره اِستِفاده کنه.

اونا د اُمونجی که اَسته د اُمونجی سوختنده موشه.

نفرای جنگی داؤود

^۸ نام های مردای دلیر-و-جنگی داؤود اینیا اَسته: یوشیب-بَشِیبتِ تَحْکِمونی که سرکرده قومندانان بود، اُو نِیزه خُو ره د خِلافِ هِشت صد نفر باله کد و اونا ره د یگ زمان کُشت.

^۹ بعد ازو العازار باچه دودو نوسه اَخوخی بُود. وختیکه داؤود فَلَسطِینیای ره که د اُونجی بلده جنگ جَم شُد د مَبارزه طلب کد، العازار یکی امزو سه نفر دلیر-و-

جنگی بود که قد داوود قتی آمد. مردای اسرائیل عقب نشینی کرد،^{۱۰} لیکن العازار ایسته شده قد فلسطینیا جنگ کد تا غیتیکه دست شی منده شد و شمشیر د دست شی چسپید. خداوند د امزو روز یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد. اوخته لشکر دوباره د پیش ازو آمد، لیکن فقط بخاطر لُچ کدون کُشته شده‌ها.

^{۱۱} بعد ازو شمه باچه اگه هراری بود. وختیکه فلسطینیا د لِحی جم شد، د جای که یگ پتی زمی پُر از عدس بود؛ لشکر اسرائیل از پیش فلسطینیا دوتا کد،^{۱۲} لیکن شمه د مینکل امزو پتی زمی ایسته شده او ره نگاه کد و فلسطینیا ره شکست دد. د امزی رقم خداوند یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد.

^{۱۳} د دورون جم کدون حاصلات سه قومندان از جمله سی قومندان تاه شده د غار عدلام د پیش داوود آمد؛ د امزو غیت یگ لشکر فلسطینیا د دره رفائیم خیمه زد. ^{۱۴} داوود د او زمان د پناهگاه خو بود و پیره‌دارخانه فلسطینیا د بیت-لحم قرار دشت. ^{۱۵} داوود هوس کده گفت: ”کشکه یگو کس از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم آسته دز مه او بیره تا وچی کنم.“^{۱۶} اوخته امو سه نفر دلیر-و- جنگی لشکر فلسطینیا ره از مینکل شی شق کده از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم بود او کشید و گرفته د پیش داوود آورد؛ لیکن داوود او ره وچی نکد، بلکه او ره د عنوان هدیه بلده خداوند لَوو کد ^{۱۷} و گفت: ”آی خداوند، از مه دور بشه که ای کار کنم! آیا ای خون امزی مردای نیبه که جان خو ره د خطر اندخته رفتد؟“ امزی خاطر او نخاست که او ره وچی کنه. امی کارای بود که امو سه نفر دلیر-و- جنگی انجام ددد.

^{۱۸} آبیشای برار یوآب باچه صرویه سرکرده امزو قومندانان بود. ^{۱۹} او نامتوترین امزو سه بود و قومندان ازوا شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید.

^{۲۰} بنایاه باچه یهویداع یگ مرد دلیر از قبصئیل بود که کارای کته کدد؛ او دو باچه اریئیل موآبی ره کشت و د یگ روز برفی د یگ چقوری تاه شده یگ شیر

ره از بین بُرد. ^{۲۱} او یگ مردِ خوش-اندامِ مصری ره ام کُشت. امو مردِ مصری د دست خو یگ نیزه دشت، ولے بنایاه قد یگ سوئه چپو د جنگ ازو رفت و نیزه ره از دست امزو مصری گرفته او ره قد نیزه خود شی کُشت. ^{۲۲} امی کارای بُود که بنایاه باچه یهویداع انجام دد و رقم امزو سه نفر دلیر-و-جنگی نامتو شد. ^{۲۳} او د مینکل امزو سی نفر نامتو صاحب احترام شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید و داوود او ره قومندان محافظین خو مقرر کد.

^{۲۴} اینی کسا شامل امزو سی نفر بُود:

عسائیل برار یوآب،
 الحانان باچه دودوی بیت-لحمی،
^{۲۵} شمّه حرودی،
 الیقای حرودی،
^{۲۶} حالصِ فلطی،
 عیرا باچه عقیش تقوعی،
^{۲۷} ابیعزر عناتوتی،
 مبونای حوشاتی،
^{۲۸} صلّمون آخوخی،
 مہرای نطوفاتی،
^{۲۹} حالب باچه بعنه نطوفاتی،
 اتای باچه ربیای از جبعه بنیامین،
^{۳۰} بنایای پرعاتونی،
 هدای از تنگی های جاعش،
^{۳۱} ابوعلبون عرباتی،
 عزموت برحومی،
^{۳۲} الیحبای شعلبونی یکی از باچه گون یاشن،

یوناتان ^{۳۳} باچه شمه هاری،

أخیام باچه شارر هاری،

^{۳۴} ایفلط باچه احسبای معکاتی،

الیعام باچه اخیتوفیل جیلونی،

^{۳۵} حصرای گرملی،

پعرای آربی،

^{۳۶} یگال باچه ناتان از صوبه،

بانی جادی،

^{۳۷} صالح عمونی،

نحرای بئیروتی سلاح- بردار یوآب باچه صرویه،

^{۳۸} عیرای یتری،

گارب یتری

^{۳۹} و اوربای حتی.

جمله سی و هفت نفر.

داؤود سرشماری مونه

^{۲۴} آتش قار خداوند بسم د ضد اسرائیل در گرفت، چون او داؤود ره د
خلاف ازوا باله کد و گفت: ”بورو، اسرائیل و یهودا ره سرشماری کو.“ ^۲ پس
پادشاه د یوآب قومندان لشکر خو که قد شی قتی بود گفت: ”بورو، د مینکل تمام
طایفه های اسرائیل از دان تا بئیرشبع بگرد و مردم ره سرشماری کو تا تعداد
مردم ره بدئم.“ ^۳ یوآب د پادشاه گفت: ”خداوند، خدای تو تعداد مردم ره صد
برابر کلوتر کنه و چیمای بادار مه پادشاه ام ای ره بنگره! لیکن چرا بادار مه
پادشاه میخایه که ای کار ره کنه؟“ ^۴ مگم توره پادشاه د بله یوآب و قومندانای

لشکر زور شُد. پس یوآب و قومندانای لشکر از پیش پادشاه رفت تا مردُم
 اسرائیل ره سرشماری کنه.^۵ اونا از دریای اُردُن تیر شُد و دَ نزدیکِ عَرَوَعیر، دَ
 طرفِ راستِ شاری که دَ مینکلِ دَرّه جاد سُونِ یَعزیر اَسْتَه خیمه زد. ^۶ بعد ازو
 اونا دَ جِلعاد و سرزمینِ حَتیم- حُدشی رفت و ازونجی دَ دان- یَعن اَمده طرفِ
 صیدون دور خورد ^۷ و دَ قلعه صُور و تمام شاری حویا و کنعانیا رفت و دَ
 جنوبِ یهودا تا بئیرشَبَع اَمَد. ^۸ پس وختیکه اونا دَ تمام سرزمی گشت، اونا بعد از
 نه ماه و بیست روز دُوباره دَ اورشلیم اَمَد. ^۹ یوآب تعدادِ مردُمی ره که سرشماری
 شُد دَ پادشاه گُفت: از اسرائیل هشت صد هزار مردِ جنگی شمشیرزن بود و از
 یهودا پنج صد هزار مرد.

^{۱۰} داوود بعد از سرشماری کدونِ مردُم خود ره دَ دلِ خُو ملامت کد. پس داوود دَ
 خُداوند گُفت: ”امی کار ره که کدیم، گُناهِ غدر کُنه ره مُرتکب شُدیم. آلی ای
 خُداوند، خواهشِ مُونم که گُناهِ خِدمتگار خُو ره بُبُخس، چراکه ما غدر یگ کارِ
 احمقانه کدیم.“ ^{۱۱} صَباح گاهِ روزِ دیگه شی وختیکه داوود از خاو باله شُد، کلامِ
 خُداوند دَ جادِ نبی که بلده داوود پیشگویِ موکد، اَمده گُفت: ^{۱۲} ”بورو و دَ داوود
 بگی که خُداوند اینی رقمِ مَوگیه، ’ما سه چیز ره دَ پیش تو میلم؛ تو یکی ازوا ره
 اِنْتخاب کُو و ما او ره دَ حق تو انجام میدیم.“ ^{۱۳} پس جاد دَ پیشِ داوود رفته دَزُو
 گُفت: ”هفت سال قحطی دَ سرزمین تو بیهه؟ یا سه ماه از پیشِ دُشمنای خُو دوتا
 کنی و اونا تو ره دُمبال کنه؟ و یا بلده سه روز سرزمین تو دَ مَرَضِ وُبا گِرِفْتار
 شُنه؟ آلی فکر کُو و تصمیم بگیر که ما دَ امزو که مره ری کده چی جواب بُرم.“
^{۱۴} داوود دَ جاد گُفت: ”سخت بیچاره شُدیم. بهتر اَسْتَه که دَ دستِ خُداوند بُفتی،
 چُون رَحمتِ ازو بزرگ اَسْتَه؛ ولی نیل که دَ دستِ اِنسان بُفتم.“

^{۱۵} پس خُداوند مَرَضِ وُبا ره امزو صُبَح تا وختِ تعیین شده دَ بله اسرائیل ری کد
 و هفتاد هزار نفرِ قوم از دان تا بئیرشَبَع مُرد. ^{۱۶} وختی ملایکه دستِ خُو ره دَ بله
 اورشلیم دراز کد تا او ره بیخی تباه کنه، خُداوند رَحْم کده دَمِ بلا ره گِرِفْت و دَ

ملايکه که مردُم ره از بين مُوُرد گُفت: ”بَس اَسْتَه! دِسْت خُو ره بگير.“ دَ امزُو غَيْت ملايکه خُداوند دَ نَزديکِ خرمونجوي اَرَوْنَه يَبُوسِي بُود. ^{۱۷} وختي داؤود اَمُو ملايکه ره که مردُم ره مِيَزَد دِيد، اُو دَ خُداوند گُفت: ”توخ کُو، ما گُناه کديم؛ خطا از مه سر زده؛ ولِي اَمِي گوسپندو چيز کار کده که دَ بَلَا گِرِفْتار شُدِه؟ پس اُطْفَا بيل که دِسْت تُو دَ بَلَه ازمه و دَ بَلَه خانوار اَتِه مه دراز شُنه.“

داؤود يگ قُربانگاه آباد مونه

^{۱۸} دَ امزُو روز جاد دَ پيشِ داؤود اَمَد و دَز شي گُفت: ”بورُو، يگ قُربانگاه بَلَدِه خُداوند دَ بَلَه خرمونجوي اَرَوْنَه يَبُوسِي آباد کُو.“ ^{۱۹} پس داؤود مُطابِقِ گُفْتِه جاد، اَمُو رَقْم که خُداوند اَمَر کُدَد، رَفْت. ^{۲۰} وختي اَرَوْنَه توخ کد و دِيد که پادشاه و خِدْمَتگَرای شي سُون اَزُو مِييه، اَرَوْنَه رَفْت و دَ پيشِ پادشاه خود ره قَد رُوي خُو دَ زَمِي اَنَدَخْت ^{۲۱} و اَرَوْنَه گُفت: ”چَطور که بادار مه پادشاه دَ پيشِ خِدْمَتگَر خُو اَمَدِه؟“ داؤود گُفت: ”اَمَدِيم تا خرمونجوي ره از تُو بَخْرُم و يگ قُربانگاه بَلَدِه خُداوند آباد کُنَم تا مَرَضِ وُبا از بَلَه مردُم دُور شُنه.“ ^{۲۲} اَرَوْنَه دَ داؤود گُفت: ”بادار مه پادشاه هر چيزي که دَ نَظَر شي خُوب معلوم موشه، بگيره و تَقْدِيم کنه. اينه، گاو ها بَلَدِه قُرباني سوختني، چپر و يُوغِ گاو ها ام بَلَدِه هِيَزُم حاضِر اَسْتِه.“ ^{۲۳} اِي پادشاه، اَرَوْنَه پگِ امزي چيزا ره دَز تُو مِيدِه.“ اَمچنان اَرَوْنَه دَ پادشاه گُفت: ”دُعا مُونُم که خُداوند، خُداي تُو قُرباني تُو ره قَبُول کنه.“

^{۲۴} لِيکِن پادشاه دَ اَرَوْنَه گُفت: ”نه، ما اونا ره دَ هر قِيمَت که تُو بگي، دَمزُو قِيمَت از تُو مِيخَرُم؛ ما بَلَدِه خُداوند، خُداي خُو قُرباني سوختني بَدُونِ قِيمَت تَقْدِيم نَمُونُم.“ پس داؤود خرمونجوي و گاو ها ره دَ پَنجاه مِثقال نَقْرَه خَرِيد. ^{۲۵} و داؤود دَ اُونجِي يگ قُربانگاه بَلَدِه خُداوند آباد کد و قُرباني هاي سوختني و قُرباني هاي سلامتِي تَقْدِيم کد. اوخته خُداوند دُعاي اَزُو ره بَلَدِه سرزمين شي قَبُول کد و مَرَضِ وُبا از اِسْرَائِيل دُور شُد.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
آزرگی © afghanbibles.org